KURT MAHR

Poušť smrti

Knihovnička Perry Rhodan 108 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Gerard Lobson chtěl něco říct, ale když viděl, jak se muž naproti začíná divně měnit, zděšeně zmlkl.

Už hodinu seděl, oddělen od toho muže pouze úzkým psacím stolem plným papírů. Nacházeli se v úzké a dlouhé, dusné místnosti s jediným oknem, které bylo naštěstí natolik čisté, že propouštělo dostatek světla.

Už celou hodinu seděl na nepohodlné židli. Za celou dobu neřekl nic jiného, než: „Dobrý den, doktore, rád bych vám něco navrhl."

Pak si vzal slovo doktor a už se jej nevzdal. Zeširoka a energicky, aktivně vysvětloval, že Lobsonův ještě nevyslovený návrh k ničemu není. Gerard jenom zíral. Konečně doktor přestal mluvit a Gerard mohl otevřít ústa.

Když doktora Zuglerta uviděl poprvé, považoval ho za Čtyřicátníka. Vypadal jako někdo, kdo pravidelně sportuje. Měl mladou tvar bez vrásek.

Ale teď?, .

Gerard měl pocit, jako by ze Zuglertovy lebky kdosi vypumpovával obsah. Kůže na tváři se propadala, lícní kosti ostře vystupovaly a během vteřiny měl Gerard před sebou ošklivou mrtvolnou hlavu. Ze zdravé hnědé barvy pleti se stala oškli-

vá žlutá. Spodní čelist spadla a Gerard zíral na dvě řady špinavých hnědých zubů. Přitom ještě před hodinou obdivoval Zugertovy nádherné zuby.

Gerard vyskočil. Najednou dostal strach z Člověka, který před ním bez hnutí a mlčky seděl a díval se na něj skelnýma očima. Rozhlédl se a zjistil, že nemá kam utéct- Bylo tam jenom to okno a pod ním dvaadvacet pater starého výškového domu.

Přesto však mohl alespoň otevřít okno a volat o pomoc. Snad by ho někdo slyšel. Gerard se otočil, popadl kliku okna a otočil s ní. V tu chvíli doktor Zuglert znovu promluvil: ^Nemusíte se bát, mladý muži," řekl tlumeným hlasem, doprovázeným pískáním plic. Dokonce se na chvíli rozkašlal. Když záchvat kašle pominul, pokračoval: „Budu teď potřebovat vaši pomoc, pane Lobsone. Pomůžete mi vstát?"

Gerard se zaradoval. Nemohl sám ani vstát! Otočil se ke dveřím. Až bude tam, veškeré nebezpečí pomine.

Zuglert znovu promluvil. Stálo ho to spoustu sil a pořád kašlal.

„...důležité pro Zemi, mladý muži," rozuměl Gerard. „Všichni musejí být varováni... Můj příklad dokazuje..."

Zuglert toho říkal víc, ale Gerard neposlouchal. ToužU po okamžitém útěku.

„.. .alkoholický roztok, docela nenápadný," zachytil pár ďoy, a pak už byl u psacího stolu.

Jedním mocným skokem se přes něj přehoupl a než Zuglerť pochopil, co má v úmyslu, držel v ruce kliku a otevíral dveře. Naštěstí ho poslechly. Gerard vystřelil ven a zabouchl za sebou.

Stál na chodbě staromódní úřední budovy. Nalevo a napravo byla spousta dalších dveří. Všechny zavřené. Nikdo nemohl slyšet, co se v kanceláři doktora Zuglerta odehrálo. Gerard uvažoval, jestli má někomu o Zuglertově náhlé proměně povědět. Pak ho ale napadlo, že Zuglert kupodivu věděl, o čem

on, Gerard, chce mluvit a co mu chce vlastně navrhnout, takže svůj původní záměr zavrhl.

Ne, Zuglert ať si pomůže sám.

Gerard kráčel chodbou k antigravovému výtahu. Vstoupil do Šachty a oddechl si. Měl dojem, že právě unikl velkému nebezpečí.

Věděl však také, že na.žlutošedou tvář mrtvolné hlavy jen tak nezapomene. • :

^ ^ ^

FLORIDA přilétala z centra Galaxie. Velitel strážního křižníku major Kindson věděl, že po určitém počtu transic, které měla " loď provést při návratu k Zemi, se od něj očekává, aby odeslal krátké hlášení o činnosti v centru Mléčné dráhy hyperko-mem na Zemi. Dick Kindson hlášení připravil a nechal je zakódovat. Zasunul šablonu do vysílacího přístroje a zmáčkl tlačítko.

Když takto přesně splnil svou povinnost, připravil FLORIDU k další transici. Právě se chtěl pomocí hyperskoku přesunout o dalších pár tisíc světelných let blíže k Zemi, když se

•ozval hyperkomový přijímač s varovnými znameními. Dick anuloval všechny počítačové příkazy, které před chvílí

•předal řídící automatice FLORIDY, a přijal volání. Mechanický hlas mu vysvětloval: „FIRING II volá křižník FLORIDA. Mám hovor z FIRINGU II pro křižník FLORIDA. Prosím,

•ohlaste se."

i Dick neváhal. Sice netušil, kdo na Bohem opuštěném světě jako byl Firing II s nim potřebuje tak naléhavě mluvit, ale hovor přijal.

„Dejte mi to vysílání!" přikázal automatu. „Tady major Kindson, velitel FLORIDY."

Obrazovka se rozzářila a pak se na ní objevila tvář, která vypadala děsivě. Hlava připomínala lebku mumie. Otevřela bez-

krevná ústa s úzkými rty a promluvila. Měla s tím hodně práce. Mluvila pomalu.

„Kdokoli mne slyší," řekla, „prosím ho o pomoc! Jsem ve Velikém nebezpečí. Jsem doktor Armin Zuglert, bydliště Za-nithon na Lepsu. Pomozte mi, zapřísahám vás!"

Dick opět přistoupil k monitoru. Vzal do ruky mikrofon a aniž by se na něj podíval, řekl: „Jak vám můžeme pomoci, pane Zuglerte? Tady strážní křižník FLORIDA. Jaké nebezpečí vám hrozí?"

Na jeho trpělivost trvalo příliš dlouho, než Zuglert, který byl očividně se silami v koncích, začal odpovídat.

„Před dvanácti...," začal Zuglert a spojení bylo náhle přerušeno. Monitor zešedl a přijímač ztichl. Dick Kindson se vylekal. Co se to stalo? Že by stařec omylem zmáčkl něco, co neměl? Proč si nedával větší pozor?

Dicky se spojil s počítačem.

„Můj hovor s Fiňngem II byl přerušen," stěžoval si. „Obnovte spojení!"

„Jaké připojení jste měl, pane?" zeptal se mechanický hlas.

„To nevím," zlostně zavrčel Dick. „Ten muž se jmenoval Armin Zuglert. Ale vy byste přece měl ve svém registru zjistit, odkud hovořil, k čertu!" , „Samozřejmě, pane. Prosím o několik vteřin strpení."

Dick čekal. Po chvíli se hlas ozval znovu: „Hovor přicházel z jedné přípojky pozemského ministerstva obchodu na Fi-ringu II, pane. Přejete si obnovit spojení?"

„No samozřejmě!"

O chvíli později se na monitoru objevila vážná tvář muže středního věku. Tázavě na Dicka pohlédl.

„Inspektor Neary z pozemské obchodní mise Firing II," řekl. „Co pro vás mohu udělat?"

Dick se ani nesnažil představit.

„Kde je Zuglert?" vyhrkl rozčileně.

Inspektor zvedl obočí.

„Kde je kdo?"

„Zuglert," zopakoval netrpělivě Dick. „Doktor Armin Zuglert. Ještě před půl minutou ke mně hovořil ze stejného přístroje."

Na inspektoru Nearym bylo vidět, Že tohle není hovor podle jeho vkusu.

„Poslouchejte, mladíku," začal,, „nevykládejte mi tady nesmysly..."

„Žádné nesmysly," bránil se Dick. „Jsem major Richard KÍndson, velitel FLORIDY. Doktor Zuglert mě před několika minutami nouzové volal a počítač tvrdí, že z vašeho přístroje. Zuglert byl totálně vyčerpán. Volal o pomoc. Jeho vysílání bylo přerušeno. Sežene mí doktora Zuglerta!"

Neary pokrčil rameny.

„To jméno jsem ještě nikdy neslyšel, majore," řekl. „Zdá se, že jste se stal obětí mystifikace."

Dick pochopil, že ničeho nedocílí. Přerušil hovor a podruhé se spojil s počítačem. Počítač nadále tvrdil totéž. Dick vsak věděl, že už nemá význam Nearymu volat. Chvíli přemýšlel, jestli by neměl podniknout něco sám. Pak se však rozhodl, ze jeho nejdůležitějším úkolem Je vrátit se s Floridou k Zemi, aby tam obdržel další rozkazy. Spojil se tedy naléhavě s nejbližší jednotkou pozemské flotily a podal hlášení o mimořádné události. Požádal velitele strážní lodi, aby učinil vše možné a Zuglertovi pomohl.

Teprve potom pokračoval v původně zamýšlené činnosti. Znovu připravil transici a naprogramoval potřebné údaje, do řídicí automatiky. To byla věc, kterou zvládal takříkajíc ve spánku. Ovšem myšlenkami zůstával u Zuglerta, který ho prosil o záchranu života. Obraz propadlé tváře mumie mu nešel z hlavy.

Velice ho zneklidňovalo, že rozhovor byl přerušen. Jeho hlášení bylo tudíž nedokonalé. Podstatné věci se nedozvěděl.

^ _*^

Všeobecně převládal názor, že zvláštní agenti Interkosmické Sluneční vývojové pomoci vedou nepohodlný život. Zvláštní agenti představovali tajnou rezervu instituce. Byli povoláváni v případě, kdy nebylo možné vyřešit nastalé problémy obvyklými prostředky. Lidé by se většinou raději vzdali deseti let dovolené, než aby šli do akce jako zvláštní agenti.

Major Ron Landry si byl plně vědom toho, že během následujících dnů opět půjde s kůží na trh, když náhle dostal rozkaz od plukovníka Nika Quinta, aby přišel za ním do kanceláře.

Ron měl ve zvyku vyřizovat nepříjemnosti co nejrychleji. Půl hodiny poté, co mu byl doručen rozkaz, stál přede dveřmi Nika Quinta. V duchu se připravoval na plukovníkovo věcné stěžování na mizerné zdraví a nepřipravenost podřízených, když se dveře samy od sebe otevřely a spatní obrovský psací Stůl, na jehož konci seděl plukovník a díval se na něj růžovým, zpoceným obličejem.

Ron prošel dveřmi a posadil se do křesla- Nike Quinto zaúpěl, poposedl si a řekl: „Dobře víte, jak jsem na tom se svým zdravím, Landry," začal bez okolků. „Klidně se posaďte, poslouchejte a neodporujte. Můj krevní tlak příliš stoupá. Pokud se rozzlobím, pravděpodobně ihned padnu k zemi a budu na místě mrtev."

Tohle byl Nike Quinto - nepříjemný vysoký hlas a neustálé stěžování. Ron Landry věděl, že ve skutečnosti je dokonale zdráv.

„Ano, pane," odpověděl Ron.

Nike Quinto vyjel.

„Neříkejte ano, pane! Na nic jsem se vás neptal." Rychle se uklidnil a pokračoval; „Zítra ráno poletíte na Lepso. Dostali jsme odtud hodně podivné hlášení."

Zatímco Ron přemýšlel, kdo nebo co by mohl být svět Lep

še, Nike Quinto ho informoval o zážitku, který měl Dick Kindson na palubě FLORIDY. Ron se takto dozvěděl, že Lepše a Firing U jsou identické.

„Takže víte, co tam máte za práci, Landry?" zeptal se Quinto.

Ano/pane," ochotně odpověděl Ron. „Musím najít Zuglerta!" : ,

Nike Quinto vzdychl a ponořil se hlouběji do křesla.

„Moje srdce," úpěl. „Já věděl, že mě nepochopíte. Proč mi nedají schopnější důstojníky! K čertu, kvůli Zuglertovi samotnému bych vás na Lepso přece neposílal. Kam bychom to přišli, kdybychom museli naše zvláštní agenty štvát na opačný konec Galaxie kvůli ukňouranému nemocnému člověku? Tohle není váš úkol, Landry!"

Nýbrž? v duchu si pomyslel Ron.

Nike Quinto si však dával s odpovědí načas. Otřel si Čelo, zahleděl se na zpocenou dlaň a teprve pak řekl: „Na Lepsu se během poslední doby mělo objevit víc takových vyschlotin, jako je Armin Zuglert. Ovšem zdá se, že jednu a tutéž osobu v tomto stavu nikdo nikdy nevidí dvakrát. Vznikl dojem, jako by ti hubeňouři byli okamžitě odtransportováni a nahrazeni jinými. Netušíme, co to má za smysl. Vaším úkolem je to roz-lousknout. Upřímně řečeno, vůbec nevím, co si pod tím mám představit. Může to být naprosto nevinné, ale nemusí. Někde tam vysoko nahoře," ukázal proti stropu, „vyvolal případ Zuglert velkou pozornost. Rozkaz poslat moje lidí na Lepso přisel po horké lince přímo od Administrátora."

Ron skryl úsměv.

„Takže tam teď půjdete," řekl Nike Quinto. „Seznamte se se vším, co dosud o mysteriózní aféře na Lepsu víme."

Ron Landry vstal a obrátil se k protějším dveřím. Otevřely se samy. Za nimi už čekaly přístroje pro hypnoškolení, které mu měly zprostředkovat všechny požadované a nutné vědomosti.

-

^ A ^

O tri dny později opustil Ron Landry nákladní loď EPHRAIM, která ho rychle a nepohodlně donesla až na kosmodrom Zanithon na Lepsu. Prakticky po hlavě se vrhl do víru událostí ve velkém městě.

Jak hned poznal, na Lepsu vládl spěch a shon. Žádné celní odbavení, žádná kontrola pasů, žádné prokázání zdravotního stavu, nic. Vystoupil z kosmické lodi jako kdekoli jinde z taxíku a šel. Zdejší vláda patrně pochopila, že obchodnici nechtějí být zdržováni. Kdo chtěl podporovat obchod, musel obchodníkům umožnit okamžitý přistup a okamžité jednání s partnery. Pochopitelně, že si vláda uvědomovala, že tímto způsobem na Lepso nepřiláká pouze slušné obchodníky. Ovšem zisk měla ze všech.

Lepso byla druhou planetou žlutého slunce, podobného slunci Pozemšťanů. Na povrchu této planety vládla téměř stejná gravitace jako na Zemi a teploty dosahovaly v průměru po celý rok třiceti stupňů Celsia.

Tolerantní imigrační politika vlády Lepsa během uplynulých staletí způsobila, že se tu usadili zástupci všech možných galaktických civilizací. Na Lepsu člověk narazil na Topsidery,' Swoony, Naaty a bezpočet dalších bytostí, z nichž zhruba polovina nebyla humanoidní.

Ron Landry tento svět navštívil poprvé v životě. Už delší dobu si to přál. Ale vůbec netušil, že ho sem přivede povolání. Ze všech světů Mléčné dráhy totiž Lepso odjakživa budilo dojem, že tu zákrok speciálních jednotek Sluneční vývojové pomoci nebude nikdy zapotřebí.

Na okrají kosmodromu nasedl do připraveného taxíku a rozjel se do centra města. Cestou se musel smát. Vlastně k tomu neměl pádný důvod, ani nevěděl, čemu se přesně směje, ale připadalo mu prostě směšné dívat se na všechny ty nejnemožnější galaktické bytosti, jak ho předjíždějí, nebo jak je před-

jíždí on, a jak se všichni Ženou za penězmi a ziskem. Kvůli ničemu jinému sem na Lepso nepřílétaly.

„Hej, Pozemšťane," zeptal se taxíkář, „čemu se smějete? Jedeme až do města, pane?" -

Ron na něj překvapeně pohlédl. Tento muž totiž mluvil anglicky,

„Záleží na vaší ceně," odpověděl.

„Dva solary až do centra, pane," řekl řidič.

Ron zvedl obočí.

„Odkdy se na Lepsu platí měnou Pozemšťanů?"

Šofér pokrčil rameny.

„To je přece jedno, bereme co přijde. Nejlíp zrovna to, co mají zákazníci v kapsách."

V tom byla určitá obchodnická logika.

„Pocházíte z Goszulovy planety?" zeptal se šoféra.

Nyní se podivil šofér.

„Správně, jak jste na to přišel?"

„To se pozná," usmál se Ron. „Mimochodem, bezvadně mluvíte anglicky."

„To patří k obchodu," vysvětloval taxikář. „Lidé to mají rádi, když se k nim mluví vlastní řečí, pokud možno co nejperfektněji. Ovládám hodně řečí a většinu z nich bez akcentu."

Vtom se Ron otočil. Na okraji kosmodromu se pohybovala jakási kostka z elastického materiálu. V horní Části kostky bylo okno a za ním bylo vidět, že uvnitř plave zelená tekutina. Na zlomek vteřiny tam Ron spatřil tmavošedý stín. Jako by v zeleném oleji cosi plavalo.

Kostka sklouzla k podivnému vozidlu. Mělo také podobu kostky, ale bylo větší a černé. Otevřel se vstup, menší kostka se vznesla a vklouzla dovnitř. Chvíli to trvalo a pak Ron za okny vozidla spatřil stejné obrysy, které pozoroval před chvilkou. Podivný pasažér se tam pravděpodobně dostal z menší kostky ven. A byl opět v jakési nazelenalé tekutině, která naplňovala útroby vozidla. Asi se tam cítil dobře.

Ron Landry pak ještě sledoval,, jak se kostka pohnula a vyjela na silnici.

„Co to bylo?" zeptal se šoféra.

„Blátošlap," odpověděl taxikář. „Pochopitelně, že se asi jmenuje jinak, ale je komplikovaný to říct, proto jsme si vymysleli tenhle název."

Ron zavrtěl hlavou.

„A odkud pochází?"

„No právě z planety Blátošlap. Je to nějaký svět na okraji galaktického centra. Nikdo neví, jak se tam o Lepsu dozvěděli. Ale teď už jsou tady a jak jsem se doslechl, jsou to hodně pilní obchodníci."

Ron se zeptal na všechno, co chtěl vědět. Taxíka? najednou přidal.

„Proč tak rychle?"

„Vypadáte jako někdo, kdo spěchá."

Ron se mu pokusil vysvětlit, že to není jeho případ.

„No fajn, pane," odpověděl šofér. „Tak já pojedu pomalu. Raději jezdím pomalu. Vůbec netuším, co to do těch našich lidí najednou vjelo."

„Najednou? Dřív nejezdili tak rychle?"

„Praštěný tady byli vždycky," odpověděl taxikář, „ale jezdili o hodně pomaleji. Hodně jich jezdilo pomalu, někteří pochopitelně rychle, ale teď jezdí úplně všichni jako blázni. Co nejrychleji. Nikdo nemá Čas. Všichni někam pospíchají a pak zase rychle zpátky."

Ron přemýšlel.

Odkdy je to tak?" zeptal se^

Šofér chvíli vzpomínal.

„Muselo se to stát tak před třemi nebo čtyřmi měsíci," zvažoval. „Přesně už to nevím. Ale stalo se to rychle, během několika dní bylo všechno jinak."

Víc už toho nechtěl říct. A Ron měl dostatek látky k přemýšlení, Ujížděli do centra města. Ron nakonec zaplatil a vyšlou-

pil. Bylo poměrně jisté, že tohoto taxikáře už nikdy v.živoĺě neuvidí.

Vystoupil na náhodném místě, ale předpokládal, že se v centru města najde hodně hotelů. A taky ano. Do jednoho z nich vstoupil zrcadlovými dveřmi, které se před ním automaticky-otevřely, a ocitl se v příjemně klimatizovaném, matným světlem naplněném foyeru hotelu. Rozhlížel se po přijímacím robotu, ale žádného tu neměli. Po levé ruce stálo něco jako dlouhý pult a nad ním visel obrovský štít v deseti různých řečech. Pod ním Čekala žena, která se na Rona přívětivě usmívala.

Vykročil k ní. .

„Dobrý den, pane," řekla anglicky, i když ne tak perfektně jako taxikář.

Byla to Araukaneranka, narozená na planetě Arauka, a když se na ni Ron zahleděl, musel přiznal, že je přesně to, co se o správných Araukanerankách říkalo: že to jsou blondýny, černooké a nevypočitatelné.

„Chtěl bych pěkný velký pokoj," vysvětloval Ron poměrně nezdvořilým tónem.

Neměl rád ženy, které se vnucovaly. Věděl, že dobře vypadá. Byl vysoký blonďák, dokonce hodně vysoký a ramenatý. Araukaneranka jako by si nevšimla odmítavého chovám, naopak. O to víc se usmívala. Byla oblečena podle módy, kterou Ron neznal, ale musel uznat, že je rafinovaná. - „My máme jenom hezké a velké pokoje, pane," odpověděla.

Ron lhostejně pokrčil rameny: „Dobrá, tak mi jeden dejte."

Recepční mu podala katalog, obrátila jej k němu a ukázala na první stránku.

„Vyberte si, prosím," zašeptala.

Ron studoval obsah. Rozmatitost nabídky byla neuvěřitelná. Měli tu pokoje nejrůznějších tvarů. Kostky, polokoule nebo koule. Byly tu pokoje s jednotnou atmosférou, nebo pokoje s různým tlakem. Měli tu pokoje s umělou gravitací v

rozmezí 0,1 až 5 normálu. Totéž se týkalo teplot a dalších variací-
Ron nakonec našel to, co hledal. ^Tenhle chci," vysvětlil a ukázal na stránku. Zena přikývla. Beze slov vzala jeho zavazadla a doprovázela ho nahoru. Pak řekla něco, co Ronovi připadalo podivné. Hlavně proto, že tomu nerozuměl: „Chci vám dát dobrou radu, pane! Pokud jste tady kvůli obchodům a chcete mít aspoň minimální úspěch, pak vždycky volte ten správný nápoj!"

^ A ^

Ron byl stále ještě ponořen do myšlenek, když kódovacím klíčem odemykal dveře pokoje. Vstoupil a aniž by se rozhlédl, klesl do křesla u malého stolku těsně vedle vchodu,

Teprve potom si všiml krabice, která stála uprostřed místnosti, a za jejímž oknem ze silného skla se houpala temná zelená tekutina, a v té se pohyboval světle šedý stín.

Ron se vyděsil. Ne snad proto, že by se lekl pohledu na tu věc, nýbrž proto, že si uvědomil, jak byl neopatrný, a že mohl padnout do léčky, pokud by mu Blátošlap chtěl nějak ublížit.

„Ničeho se neobávejte," řekl v tu chvíli uklidňující hlas. „Nepřišel jsem vám ubližovat."

Ron se rozzlobil.

„Jak Jste se sem vůbec dostal?" chtěl vědět.

Hlas chvíli váhal.

„My z Machraampu... disponujeme určitými neobvyklými schopnostmi," vysvětloval pak. „Říkejme tomu tak."

Ron byl přesvědčen, že někde v té krabici je umístěn automatický tlumočník. Jinak by si on a Blátošlap nemohli povídat.

„Co si přejete?" vyhrkl na něj Ron.

„Snad si vzpomínáte," odpověděla cizí bytost, „že oba naše taxíky jely určitou dobu vedle sebe. Proto jsem si mohl ve

vašich myšlenkách přečíst, že Jste přijel na Lepso, abyste hledal někoho, kdo je pohřešován."

Rona to zaskočilo.

„Nesmysl," tvrdil.

Tlumočník reprodukoval tichý smích. . „Proč to nepřiznáte?" zeptal se hlas. „My nejsme obyčejní telepati v pravém slova smyslu, ale dokážeme velice dobře rozpoznat výrazná přání nebo myšlenky bytostí, které se nacházejí v naší blízkosti. Jsem si jist, že jsem se u vás nezmýlil."

Ron se uvelebil v křesle a natáhl si nohy.

„Tak povídejte," řekl nakonec. „Co po mně chcete?"

Kostka souhlasila.

„Dobrý nápad. Dávejte pozor, neznáte mou mateřskou planetu Machraamp, nikdo ji nezná. Takže nevíte, že jsme poměrně malý národ. Vyjádřeno vaším číselným systémem - není -nás víc než osm tisíc. Ovšem to nic neznamená. Nikdy nás nebylo víc ani míň. To mělo za následek, že jsme vždy drželi pohromadě. Když se deset z nás rozhodlo odejít na Lepso, ostatní začali být nedůvěřiví nebo se báli. Přesto jsme to museli udělat. Z Lepsa totiž můžeme získávat určité věci, které bychom jinde dostávali těžko, nebo vůbec ne. Takže jsme nechali těch deset odejít, ale zůstali jsme s nimi ve spojení.

Nyní jsme však zjistili, že jeden z nich zmizel. To v našem národě způsobilo velký smutek. Dalších pět se nás rozhodlo hledat pohřešovaného. Nikdo nesmí zůstat jenom tak beze všeho pohřešován. Určitě je v nebezpečí, a my mu musíme pomoci. Rozumíte mi?"

Ron přikývl.

„Jistě. Jenom nechápu..."

„Ale to je prosté. Taky hledáte někoho, kdo se ztratil. Pokud přitom narazíte na stopu .bytosti z Machraampu, dáte mi vědět?"

Ron proti tomu nic neměl.

„Ale jak vás najdu?"

„O, to je jednoduché. Ve chvíli, kdy narazíte na stopu, budete pravděpodobně tak překvapený, že zachytím váš myšlenkový impulz. Nyní, když už vím, jak vaše myšlenkové impulzy vypadají, to bude jednoduché. Pak se s vámi co nejrychleji spojím."

„Dobrá," mínil Ron. „Myslím, že je vám jasné, Že vám pravděpodobně nepomohu. Skutečnost, že zmizely dvě bytosti, ještě zdaleka nedokazuje, že se tak stalo ze stejného důvodu. Možná najdu svého muže, aniž bych na vašeho narazil."

„Stát se to může," řekl Blátošlap. „Je to prostě jedna z možností. Jsem rád, že jste mi naslouchal a že mi chcete pomoci. Jednou vám to bude připočteno k dobru."

Ron měl na jazyku další otázku, ale v tu chvíli cizí bytost včetně zelené tekutiny a kostky zmizela. Ron zůstal v pokoji sám.

Vzdychl a vstal. UŽ zase nějaký teleporter, pomyslel si. Takhle se konci rozhovor? Jednoduše se vypařit? -

U dveří zabzučel zvonek.

Ron tasil zbraň a opatrně otevřel. Sotva však/zmáčkl tlačítko, otevřely se dokořán. Venku stála Araukaneranka s podnosem, dvěma sklenicemi a řadou malých lahviček.

„Jistě jste si vzal mou radu k srdci, pane. Vyhledala jsem vám to nejlepší."

Ale Ron nemel náladu na pití.

„Odneste si to a vypijte si to sama," vyjel na ženu. „Až budu něco chtít, objednám si to sám a pak budu chtít, aby mi to přinesla pokojová obsluha a ne recepce. Rozuměla jste?"

Araukaneranka se přestala usmívat. Přimhouřila oči a šlehla po něm pohledem. Potom se rychle otočila a zmizela.

^ ^ ^

Ještě téhož večera Ron Landry našel kancelář doktora Zuglerta a předsevzal si, že se tam trochu porozhlédne. Podíval se do Jeho papírů.

Zuglert byl biomedik, který se věnoval výzkumu a vývoji nových léčivých prostředků. Narodil se ve Švýcarsku, vystudoval univerzitu v Bologni, bylo mu dvaapadesát let a do okamžiku svého tajuplného zmizení strávil na Lepsu něco přes čtrnáct let. Podle údajů policie mezitím jenom čtyřikrát opusúl Lepso. Jeho kancelář se nacházela na 86. ulici.

Police na Lepsu odmítla po něm pátrat. Argumentovala tím, že na Lepsu může každý podle libosti zmizet nebo se znovu ukázat, a že kdyby po něm pátrali, omezovali by tím jeho osobní svobodu.

Ron pochopitelně uvažoval trochu jnak. Měl pocit, že policie je buď líná, anebo z nějakého důvodu, který mu nebyl znám, nechce spolupracovat.

Cestou ke kanceláři použil všechny triky, které jako vyškolený agent ovládal, a pak si byl poměrně jist, že ho nikdo nesleduje.

86. ulice se ukázala být typickou ukázkou části úřednické čtvrti. V domě, kde měla být Zuglertova kancelář, se v několika oknech ještě svítilo.

Vstoupil do budovy, rozhlédl se a spatřil obvyklého informačního robota po levé straně a napravo řadu antigravových Šachet. Ron neměl žádný důvod se robota na cokoli vyptávat. Věděl, že Zuglertova kancelář leží ve dvacátém třetím patře a že má číslo 23 048. Zmáčkl tlačítko s číslem *23*, počkal, až se rozsvítí zelená kontrolní lampa a potom vstoupil do šachty. Byl si zcela jist, že ho pojme sání umělého gravitačního pole a odnese ho k žádanému cíli.

Místo toho se však řítil dolů. Nebylo tam žádné gravitační pole a Ronovi se stalo totéž, co by se stalo komukoli, kdo by skočil do šachty. Padal a zrychloval. Napínal svaly, aby se pokusil při dopadu ztlumit ránu a pak dopadl na dno šachty.

Ozvala se dutá rána a Ron Landry z oddělení III byl prozatím vyřazen z boje.

^ ^ ^

Když se probral, spatřil před sebou opálený obličej s šedivýma, nedůvěřivýma očima, nepříliš vysokým čelem a pečlivě zčesanými Černými vlasy.

„Panebože, vy jste měl ale Štěstí," řekl ten muž. Ron se pokoušel vstát. Cítil bolesti, aniž by je mohl lokalizovat. Hlavu měl jasnou, ale zbytek těla jako by strávil určitý čas pod hydraulickým lisem.

„Kde to jsme?" zeptal se.

„23. patro," odpověděl klidně černovlasý. „Místnost 2-3-0-4-8." : . . . '

Ron se zvedl na lokty a hlesl: „Jak jsem se dostal zrovna sem?"

Černovlasý .pokrčil rameny.

. „Viděl jsem, že padáte. Použil jste šachtu, která byla mimo provoz. Neviděl jste varovnou cedulku? Sjel jsem jinou Šachtou dolů do sklepa a vyzvedl vás tam. Už jsem chtěl zavolat lékaře, ale vtom jste se probral."

Ron se posadil. Rozhlížel se. V koutě na zemi stála lampa a svítila. Kromě jejího světelného kužele tam byla tma, nebo šero. Ron se necítil dvakrát dobře. . i

„Je vám něco?" zeptal se Černovlasý. „Myslíte, že budete po-; tíebovat lékaře?"

Ron zavrtěl hlavou. Byl si jist, že to odnesl jenom modřinami. Jinými věcmi si tak jistý nebyl.

„Kdo jste?" zeptal se černovlasého. „Mé jméno je Gerard Lobson," odpověděl muž. „Patří mi tahle kancelář."

„2-3-0-4-8, říkáte?"

„Ano."

„A odkdy máte tuhle kancelář?"

Gerard Lobson svraštil celo, jako by se mu ta otázka nelíbila.

„No už... čtyři roky," odpověděl váhavě.

„Proč lžete?" zeptal se Ron.

Muž ustoupil o krok a vytřeštil oči strachy.

„Já že lžu?" hlesl. „Nelžu. Proč?"

„Před několika dny patřila tato kancelář doktoru Zuglertovi," vysvětloval Ron. „Já požaduji..."

Vtom ho přerušil jakýsi zvuk. Zaznělo to ve tmě za lampou. Než mohl Ron cokoli podniknout, ozval se hluboký, dunivý hlas.

„Konec! Rozsviťte! To stačí!"

Strop se rozzářil. V tu chvíli si Ron uvědomil, že hlas promluvil arkonidsky. Otočil se a napravo objevil psací stůl. Na stole stála lampa a za ní tři postavy. Dvě z nich mohutné, ramenaté, a třetí hubená, vyschlá a vyšší než druzí dva.

Ron pochopil, že skutečně padl do léčky.

'^ ^ ->

Jeden z ramenatých vyšel zpoza stolu. Ron viděl, že má něco v ruce. Naklonil se, natáhl ruku a řekl: „Vypijte to!"

Pořád ještě mluvil arkonidsky. Mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky držel lahvičku, do které se vešlo jenom pár kubických centimetrů, a která měla barevnou, fialovožlutou etiketu.

Ron si rázem vzpomněl. To bylo totéž, co mu nabízela ta ženská v hotelu! Zvláštní, kolik lidí se mu snažilo vnutit toto pití.
'

Obrátil se na Gerarda Lobsona: „Co chce?" zeptal se anglicky.

Gerard vypadal překvapeně.

„Říká, že to máte vypít." „Proč?"

Gerard znovu vypadal vyplašeně.

„Panebože, vypijte to, nevyptávejte se. On.. /'.

Ron se opřel o levý loket a pravou rukou odstrčil paži ramenatého muže. ,

„Vypij si to sám!" vyjel na něj. „Svoje pití si vybírám podle svého."

Pořád ještě mluvil anglicky, ovšem netušil, zda ty tri cizince dokáže přesvědčit, že neumí arkonidsky. Dva z nich byli Skokani, to mu bylo jasné. Příslušníci národa galaktických obchodníků, kteří měli prsty takřka ve všech mezihvězdných obchodech. Třetí mohl být Aras. Arasové byli stejně jako Skokani mírně mutovaní potomci arkonidských kolonistů a věnovali se biomedicíně.

Co se týče chování, obě tyto civilizace byly zvyklé jednat bez skrupulí.

Skokan, který se naklonil nad Ronem, se rozzlobil.

„Vypijte to!" vykřikl nyní anglicky.

Ron se pokusil vstát. Skokan ho kupodivu nechal. Ron zatnul zuby, protože ho celé tělo bolelo, postavil se na nohy a opřel se o stěnu. Skokan pořád držel v ruce lahvičku.

„Co to je?" chtěl vědět Ron.

„Likérek," odpověděl Skokna. „Vypijte ho."

„A za tři hodiny budu mrtev," posmíval se Ron.

Skokan zavrtěl hlavou. •

„Kdybychom vás chtěli zabít, máme lepší metody než jedy," .tvrdil.

To byla pravda. Ron si doopravdy nemyslel, že by obsah lahvičky měl být jed. Ale určitě tam bude droga, která ho zbaví vůle, nebo ho přinutí mluvit, nebo cokoli podobného.

„Ne!" řekl. „To je moje poslední slovo."

Aras za psacím stolem zlostně sykl. Kousek od Rona se cosi pohnulo, pak dostal ránu do hlavy, aniž by tušil, od kterého ze Skokanů přišla, a vmžiku ho obklopila temnota bezvědomí.

^ ^ ^

Když se Ron probral podruhé, okolí se proměnilo. Ale znovu se nad ním skláněl Gerard Lobson. Lakonicky vysvětloval:
„Takže teď jste se napil a ani o tom nevíte."

Ron se napřímil. Cokoli s ním udělali, zdálo se, že to na něm nezanechalo stopy. Cítil se dobře. Bolesti zmizely a měl pocit, že se může poprat s celým světem. Jen ať si Skokani přijdou. On jim ukáže.

Aras po něm asi střelil paralyzátorem. Ztratil vědomí a oni do něj proti jeho vůli nalili tu tekutinu.

„Co je to vlastně za šťávu?" zeptal se Gerarda.

„Likér," odpověděl mu. „Víc toho nevím. Prodává se všude na Lepsu a je velmi oblíbený."

To znělo divně.

„Už jste se ho napil?"

Gerard přikývl. „Donutili mne k tomu stejně jako vás."

„A výsledek?"

„Hm," zaváhal Gerard. „Ta kořalka je poměrně silná. Člověk má pocit, že by mohl lámat skály."

Ron přiznal, že má podobný pocit.

„Jak dlouho to vydrží?"

„Nevím," odpověděl Gerard. „Než to přestalo působit, dostal jsem další."

Ron se rozhlédl. Byli ve velké místnosti bez oken. Podlahu tvořil tvrdý, nerovný kámen. Podobné tak stěny a strop. Podlahu a strop spojovaly dvě řady hrubě tesaných sloupů. Mezi oběma řadami visela stará skleněná lampa. Vpředu ve stěně byly dveře. Byly kovové a když Ron sáhl pro svou zbraň a Jistil, že už ji nemá, věděl, že se odtud jen tak nedostane.

"Nějaký sklep, co?" zeptal se.

"Přesně tak," přiznal Gerard.

„Kde to jsme?"

„To nevím. Pokaždé, když sem jdeme, zavazují mi oči."

Ron se pousmál.

„Tak staromódne?"

Mezitím poodešel ke dveřím a pokusil se je otevřít. Pochopitelně, že marně.

„Už jste tu byl někdy předtím?" . „Jednou. Než mne odvedli, abych..."

„Abyste co?"

„No, abych z vás vytáhl, jestli..."

Ron zpozorněl. Takže Gerard Lobson byl zneužit. Chvíli si povídali a Gerard Lobson potom popravdě řekl, co se tehdy stalo v kanceláři doktora'Zuglerta. Nezamlčel přitom, že před doktorem ze strachu utekl a přenechal ho jeho osudu.

Ron se pokoušel zjistit, co se stalo pak. Zugertovi se pravděpodobně i bez cizí pomoci podařilo vstát, opustit dům a kdesi se spojit s FLORIDOU. Během hovoru pak zmizel. Bylo tu pár otázek - například jak je možné, že počítač stanovil místo spojení na obchodní misi Pozemšťanů.

„O pár hodin později jsem měl špatné svědomí," pokračoval Gerard. „Chtěl jsem pochopitelně zjistit, co se Zuglertovi stalo. Vydal jsem se zpět. Zuglertova kancelář byla otevřená. Vstoupil jsem, a uvnitř byli tihle tři chlapi. Chtěli vědět, co si přeju, odkud Zuglerta znám, proč jsem se vrátil a tak dále.

Pak mě odvedli dolů, donutili mě vypít ten likér, zavázali' mi oči a odvezli mě sem. Tady jsem zůstal asi čtyři hodiny. Pak si pro mě přišli. Zase mi zavázali oči. Když mi sundali pásku, auto stálo před domem, ve kterém je Zuglertova kancelář. Vyšli jsme nahoru. Nevěděl jsem, na co čekáme. Prohledávali Zuglertův psací stůl. V jednu chvíli vypadali velmi překvapeně, jeden z nich odběhl a když se vrátil, přivlekli vás. Pak jsem si k vám musel kleknout a když jste se probral, musel jsem zalhat pár věcí, abyste přiznal, že jste tady kvůli Zuglertovi. Zbytek už znáte."

Ano, zbytek už znal. Ale v Gerardově zprávě se mu pár věcí nelíbilo. Položil mu několik otázek. Černovlasému muži moc

nevěřil, nicméně dotazování nikam nevedlo. Gerard zůstával u toho, co už řekl.

Ron si pak uvědomil, že by měl být vlastně spokojen. Zjistil všechno, co bylo možné zjistit, a nyní nastával nejvyšší čas, aby vyvinul nějaký plán. Skokani se ho pravděpodobně pokusí vyzpovídat, a když nebude schopen dát jim uspokojivou odpověď, pak ho zase nějakým zákeřným způsobem přinutí. Ovšem na žádný pád se nesměli dozvědět, že je agentem oddělení III. To jim bude muset za každou cenu utajit.

Ale uvědomoval si, že se nachází v mizerné situaci. Přístroje, které by mu mohly nějak dopomoci k útěku, nechal v zavazadlech v hotelu. Teď u sebe neměl ani maličkou vysílačku, pomocí které by mohl odvysílat nouzový signál. Takže byl odkázán pouze na svou fantazii a holé ruce.

Jakmile udělal tuto bilanci, ocelové dveře zaskřípaly a otevřely se. Vstoupili dva mohutní Skokani. Nesli dlouhý, úzký plastikový stůl, na kterém stála řada přístrojů. Skokani neřekli ani slovo. Dveře se za nimi automaticky zavřely.

Stůl postavili doprostřed místnosti mezi sloupy. Ron dostatečně intenzívně studoval mimozemské technologie, aby s jistotou poznal, že tohle jsou encefaloceptory. Vyděsil se.

Skokani se rozhodli rychleji, než mu bylo milé. A co bylo ještě horší: vlastnili přístroje, o kterých si myslel, že je sem budou schopni dopravit nejdříve za pár dní.

Jeden ze Skokanů tasil zbraň a namířil na Rona.

„Budeme vás trochu zpovídat, Pozemšťane. Protože se obáváme, že nám nic neřeknete dobrovolně, uvolníme trochu zábrany vaší svobodné vůle. Pojďte sem!"

Ron bleskurychle odhadoval šance. Kdyby se bránil, k výslechu ho donutí. Čím? Zbraní? Byl to termopaprskomet. Kdyby vystřelili, zabiji ho a pak už Landryho nebudou mít k výslechu.

Ron přistoupil o krok blíže k přístrojům.

A v tu chvíli se stalo neuvěřitelné.

Jeden ze Skokanů se zhroutil a padl k zemi. Druhý, ten se zbraní v ruce, zaváhal. Vyděšeně pohlédl na Rona, a pak oběhl stůl, aby pomohl kamarádovi. Udělal dva kroky, ale ve třetím mu už bránila neviditelná, vražedná síla. Ron viděl, jak se muž snaží. Marně se pokoušel jít kupředu. Ale neviditelná stěna byla silnější.

Dokonce ho nakonec srazila k zemi a držela ho tam tak dlouho, dokud neztratil vědomí.

Ron to sledoval s otevřenými ústy. Oba Skokani upadli do bezvědomí.

Ron pochopil, že to je jeho šance. Obrátil se k vyjevenému Gerardu Lobsonovi.

„Honem, mizíme!"

Gerard se však ani nehnul.

„Ale... ale...," vykoktal.

Ron ho popadl za rameno a táhl ho ke dveřím. Přitom nezapomněl sebrat zbraň, která vypadla Skokanovi z ruky,

Tlačítko u dveří tentokrát poslechlo. Dveře se rozskočily. Za nimi se táhla úzká, slabě osvětlená chodba s nějakými vedeními, podle kterých bylo poznat, že je to chodba kdesi pod šachtami antigravových výtahů.

Se zbraní v ruce a na opačné straně dveří v sobě Ron ucítil narůstat neuvěřitelnou aktivitu. V duchu si dokonce přál, aby tam vpředu na konci chodby narazil na Skokany, aby jim mohl ukázat, co se stane, když zbaví svobody agenta Třetího oddělení.

Ale pak si zase uvědomil, že se musí soustředit na podstatné věci. Musí se pokusit nenápadně opustit tuto budovu a zároveň musí dávat pozor na Gerarda, aby neprovedl nějakou hloupost, nebo aby mu neutekl.

Dosud ho Gerard ochotně poslouchal. Za rohem nikdo ne-číhal, chodba tam pokračovala až k otvoru antigravové šach

ty. Ron zmáčkl tlačítko přízemí a pak strčil do šachty nejdříve Gerarda. Těsně za ním vstoupil i on.

Nad nimi zářila světelná skvrna výstupu do přízemí- Za okamžik vystoupili do příjemně osvětlené přijímací haly velké kancelářské budovy. Ron rychle schoval termopaprskomet, který pořád svíral pevně v dlani. Gerard se zastavil, aby počkal na další instrukce. Ron se nejdřív rozhlédl a konstatoval, že tam není nikdo, než obvyklé publikum kancelářských domů. Bytosti všeho druhu vstupovaly a vystupovaly do haly. Některé si dokonce Rona s Gerardem užasle prohlížely. Ron však brzy zjistil, že je to proto, že jejich oděv je špinavý a potrhaný.

Vmísili se do davu a za chvíli kráčeli po pompézní pěší zóně na okraji široké ulice. Ron se rozhlížel.

„Kde to jsme?" zeptal se Gerarda.

„Severní čtvrť," odpověděl Gerard. „Bulvár pěti moří.'*

Na kraji ulice stála řada taxíků. Ron považoval za nebezpečné vzít si nájemný vůz hned u východu z budovy.

Poodešli kus po chodníku. Nastal večer. Ron sledoval řadu restaurací v blízkosti a konečně si uvědomil, že má hlad. Jenže na druhou stranu, kdyby do nějaké takové restaurace zašel, patrně by mu vyčetli jeho nedokonalé oblečení a poslali by ho ven.

Otočil se, aby si zafixoval vzhled budovy, ze které přišli. To, co spatřil, ho překvapilo tak, až málem narazil do Gerarda, jenž se před ním zastavil.

Vysoko nad přízemními okny svítil pětimetrový nápis: Pozemská obchodní mise.

^ ^ ->

Byl z toho trochu vedle, nicméně strach se zdál silnější. Gerard pokrčil rameny, když mu navrhl, že by měl něco sníst. „Nemám peníze," zabručel.

Ron se praštil rukou do čela.

„Panebože, peněženku mi snad nevzali."

Sáhl do kapsy. Peněženku tam měl a když ji otevřel, zjistil, Že z hotovosti nechybí vůbec nic,

„Zvu vás," radostně poklepal Gerardovi na rameno.

Několik set metrů od Pozemské obchodní mise našli jakési bistro, kde na oblečení hostů příliš nedbali. Robot u dveří jím přidělil stůl vzadu v jídelně. Zatímco si vybírali, Gerard Lobson poprvé sám od sebe něco řekl.

„Co to vlastně bylo?" zeptal se slabým hlasem. „Myslím tam dole ve sklepě."

Ron na něj překvapeně pohlédl.

„Tamto? No, nic zvláštního. V pravý okamžik mi pomohl jistý přítel."

Ron se otočil a podíval se oknem na ulici. Nebyl si tak docela jist, ale zdá,lo se mu, jako by právě kolem projela kost-kovitá bedna s tlustým sklem na Čelní stěně. Potlačil touhu vstát a jít ven.

Pro začátek bylo lepší, když Gerarda Lobsona do věci příliš nezatahoval.

Gerard trval na tom, že by si dal likér, který mu vnutili Skokani, a Ron vysvětloval.

„Sice jsem vás pozval, Gerarde, ale pro ten mysteriózní nápoj pozvání neplatí. Sám jste si přeci musel všimnout, že není v pořádku. Určitě obsahuje drogu."

Gerard na něj přísně pohlédl.

„Možná, ale mně chutná."

Jenže peníze měl Ron a proto rozhodoval. Gerard tudíž žádný likér nedostal. Zdálo se, že mu to příliš nevadí. Místo toho vypil pět silných pozemských piv během půl hodiny, a když Ron dojedl, Gerard už byl opilý. Ronovi to nevadilo. Aspoň. ho neotravoval.

Ron měl čas na přemýšlení. Skokani se tedy usídlili ve sklopení Pozemské obchodní mise. Rozhovor, který vedl doktor

Zuglert krátce před svým zmizením s FLORIDOU, byl zaregistrován pod jedním číslem mise. Inspektor Neary tvrdil, že někdo jako Zuglert nikdy na misi nebyl a že je vyloučeno, aby používal jeho přístroj.

Že by Neary táhl se Skokany za jeden provaz? Byli to Skokani, kdo zajal Zuglerta? Jak se vlastně dostal k hyperkomu? Copak ho neuhlídali? Tak odkud Zuglert volal?

Byla to řada otázek. Pomyšlení, že by Neary spolupracoval s bandity, chtěl Ron zavrhnout nejdříve ze všeho. Úředníci mimozemských stanovišf Země byli pečlivě vybíráni a připravováni. Mezi nimi neexistoval nikdo, kdo by zklamal.

Kdo by zklamal za normálních okolností, opravil se v duchu Ron.

Vzpomněl si na Arase, kterého spatřil v kanceláři doktora Zuglerta. V čem měli Arasové prsty, tam bylo zapotřebí opatrnosti. Arasové byli mistry v přípravě moderních čarodějných nápojů. Pokud Neary se Skokany spolupracoval, pak to mohl dělat pravděpodobně pouze pod vlivem hypnotika.

Byla tu ještě jedna možnost. Že totiž Skokani napíchli hypervedení vysílaček^ měli přístroj, pomocí kterého mohli vysílat pod zakódovaným Číslem ministerstva obchodu. To by bylo možné. Takže by Zuglert mohl vysílat z jejich aparátu.

Ron si předsevzal, že musí co nejdříve navštívit Nearyho a popovídat si s ním.

Pootočil se. Gerard cosi nesrozumitelně mumlal. Očí měl podlité krví. Nevypadal dvakrát dobře. Zíral na stůl, najednou zvedl hlavu a podíval se přes Ronovo rameno.

Ron si všiml, jak mění výraz. Gerard vytřeštil oči a zděšené zíral na něco za Ronovými zády. Ron měl instinktivní pocit. že Gerard chce odlákat jeho pozornost pomocí starého trifcu, ale to už i lidé kolem vstávali od stolů a kdosi dokonce okřikl: „Doktora, okamžitě doktora!"

Teprve pak se Ron ohlédl. Spatřil muže, který vstával od stolu. Zrovna chtěl asi opustit lokál. Ale najednou neměl dost síly,

aby se udržel na nohou. Oběma rukama se přidržoval okraje stolu. Potácel se a lapal po dechu. Jeho hlava vypadala příšerné. Svraštělá, bezkrevné rty, vystouplé lícní kosti, zapadlé oči. To byla hlava mrtvoly a ne živého Člověka. Takhle nějak asi musel vypadat i Zuglert.

Ron jednal bleskurychle. Popadl Lobsona a postavil ho na nohy.

„Zůstaňte těsně za mnou," sykl.

Gerard mechanicky přikývl. Ron vyrazil. „Místo!" zvolal. „Přichází doktor!" .

Koutky očí sledoval, že ho Gerard poslušně následuje. Lidé ustupovali.

Nikdo po něm nechtěl žádnou legitimaci. Byli to cizinci, kteří se náhodně shromáždili v lokále a stali se svědky toho, jak jeden z nich náhle onemocněl. Přijali ochotně každého, kdo řekl, že je doktor.

Ron se propracoval až k muži u stolu. Mrtvolná hlava jako by si ho už nebyla schopná ani všimnout. Ale byl to Pozemšťan, to bezesporu. Ron ho popadl za pravou paži.

„Pojďte se mnou, jsem lékař," vyzval ho anglicky. „Pomohu vám."

Muž pootočil hlavu.

„Pomoc...," zachroptěl.

„Ano, pomoci," přikývl Ron. „Můžete jít sám, nebo vás mám nést?"

Jako odpověď muž ustoupil o krok a pustil se stolu; Sice se opíral o Ronova ramena, ale zůstal na nohou. Ron vedle sebe
cítil Gerarda a v duchu doufal, že nebude dělat Žádné hlouposti.

Zprvu to šlo dobře. Pomalu ale jistě se Ron společně se svraštělým mužem blížili k východu z jídelny. Dostali se až na ulici. Ron se rozhlížel po nějakém taxíku, ale široko daleko žádný nestál. Tomu se divil. To nebylo normální.

V tu chvíli Gerard vedle něj vykřikl překvapením. Ron spíš

tušil, než aby viděl, že Gerard chce vzít do zaječích. Popadl opilce za rukáv. , ,

„Tady zůstaneš," vyjel'na něj.

Sotva to řekl, jakýsi přísný hlas za ním poznamenal: „Předejte mi toho muže!"

Ron se prudce ohlédl. Přímo za ním ve stínu východu z budovy stál uniformovaný muž. Ron rozpoznával uniformu státní policie na Lepsu.

„Proč?" chtěl vědět Ron. „Ten muž je nemocný, potřebuje lékaře a ne policistu."

Policista se ušklíbl.

„Vy jste doktor?" zeptal se špatnou angličtinou.

„Ne," odpověděl Ron. „Ale chci ho k nějakému odvést."

Policajt se znovu zašklebil.

„To my umíme lip," tvrdil. „Koukněte!"

Ron se rozhlédl. Z nebe se snášel policejní kluzák a najednou kolem nich stál bezpočet policistů. Tuto část ulice úplně odřízli, projelo mu hlavou. Z kluzáku vyskočilo dalších pět policistů- Bylo jasné, že proti nim nemá šanci.

„Asi máte pravdu," procedil mezi zuby. „Určitě disponujete lepšími možnostmi. Vezměte si ho!"

Policista vzal nemocného starce za ruku a odváděl ho ke kluzáku. S Ronem se už nebavil. Ron zůstal stát, dokud se dveře kluzáku za nemocným nezavřely a pak už jenom sledoval, jak se na ulici rozjíždí obvyklý podvečerní provoz. Kluzák se vznesl a policisté zmizeli.

Teprve v tu chvíli si Ron uvědomil, že pořád ještě drží Gerarda za rukáv saka. Volnou rukou přivolal taxík. Řidič seděl za řízením - temný stín v šeru.

i,Viděl jste ten policejní kluzák, co právě odstartoval?" zeptal se Ron., ^

Šofér přikývl.

„Můžete ho sledovat? Odměním se vám."

Obrysy hlavy znovu kývly.

„Pro vás to udělám, pane Pozemšťane."

Záblesk světelné reklamy na okamžik ozářil taxikářovu tvář. Byl to muž z Goszulovy planety, který vezl Rona Landryho z kosmodromu do města.

^ x ^

Ron se zatvářil překvapeně. „Vy budete asi všude, že?" zeptal se.

„Všude, kde jsem zapotřebí," přiznal taxikář. ,Pak už se věnoval výhradně řízení. Jeho taxík se odlepil od země, letěl ve výšce deseti metrů a kličkoval mezi správními budovami směrem k severozápadu, „Víte, kam letěli?" zeptal se Ron.

„Ale jistě," odpověděl taxikář. „Podobné případy jsem už párkrát viděl. Policie vždycky letí jedním směrem."

Ron klesl zpět do křesla. Divil se muži z Guszulu. Byl včas po ruce, byl připraven sledovat policejní vozidlo a měl i licenci, která mu umožňovala létat v desetimetrové výšce, která obvykle sloužila provozu státních letounů. To bylo na Ronovo gusto příliš mnoho náhod najednou. Řekl si, že taxikáři musí začít nedůvěřovat.

Zároveň vsak neměl pocit, že by ten přívětivý muž z Goszulu šel proti němu,

Ohlédl se na Gerarda Lobsona. Ten ležel na sedačkách, měl zavřené oči a otevřená ústa. Spal. Vtom taxikář promluvil.

„Už se trochu známe, tak si myslím, že bych se směl zeptat, proč sledujeme ten policejní vůz?" „Chci vidět, jestli ho opravdu vezou k lékaři.*' „K lékaři?"

„Ano. Sotva se držel na nohou." Muž z Goszulu cosi nesrozumitelného zabručel a pak řekl:

„To už jsem mockrát viděl. Člověk si jde po ulici, vypadá Čer-

stvě a svěže, a vmžiku se promění v živoucí mrtvolu. Tvář propadne, pleť se vysuší, zežlúutne a svraští..."

„Ano, přesně tak," souhlasil Ron.

„...a pak přiletí policie, naloží ho a odveze. Divil bych se, kdyby na poušti Sukkussum opravdu nějaký lékař byl."

„Kde že?"

„Na poušti Sukkussum. To je tam, kam právě letíme, a kam odlétají i policejní vozidla s nemocnými na palubě."

Ron o tom přemýšlel. Nemocné že odvážejí na pouš'? Najde tam i Zuglerta?

„Jak se vlastně jmenujete?" zeptal se řidiče.

„Rall," odpověděl šofér. „Na Lepsu žiju skoro šest let."

„Jak rychle vlastně letíme?" zeptal se Ron.

„Momentálně rychlostí dvou a půl tisíce kilometrů za hodinu," odpověděl Rall. „Ve výšce patnácti kilometrů.ř<

Ron přikývl. V duchu se tomu divil. Na obyčejné taxi to byly neskutečně vysoké letové hodnoty.

^ ^ ^

Nyní už byl přesvědčen, že Rall ukrývá nějaké tajemství. Zároveň však tušil, že to není žádné zlé tajemství. Proto se na nic neptal a nechal na Pallovi, aby stanovil okamžik, kdy mu to prozradí.

„Přistávají," klidně oznamoval Rall a ukázal na přístroje.

„Vyznáte se tu?" zeptal se Ron. ,

„Ne, tady se nevyzná nikdo. Pouš' Sukkussum je neprobádaná. Nikdo nepronikl dál než dvacet kilometrů. Kromě toho letové linie nedovolují létat nad pouští. Ono je to tak lepší. Oklika je bezpečnější."

Ron se musel rozhodnout. Požádal Ralla, aby klesl na výšku asi padesáti metrů a letěl ještě kus na severozápad.

Rall ho poslechl. Zatímco přistávali, Rall dal palubnímu počítači za úkol sledovat a zaznamenat let a místo přistání

policejního člunu. Zanedlouho pak sami přistáli a Rall podal Ronovi záznam z počítače, ze kterého bylo zřejmé, že policejní letoun přistál asi půl kilometru od nich přesně na sever.

Ron se rozhodl, že bude jednat hned. Požádal Ralla, aby hlídal stále ještě spícího Gerarda, ale Rall to odmítl.

„Víte," řekl, „jsem s vámi od začátku, takže bych chtěl poznat i konec. Vždyť ho můžeme zamknout a nechat ho spát."

„Víte vůbec, co to říkáte?" překvapeně se zeptal Ron. „Policie určitě nemá ráda, když ji někdo špehuje. Mohlo by se stát, Že se bude střílet a..."

„To nevadí," mínil Rall, „tohleto mě prostě zajímá."

^ A ^

Ušli asi kilometr, když zleva zaslechli temné bručení fúzních motorů.

Ron se rozběhl po plochém svahu nejbližší duny. Klesl na kolena do měkkého písku. Pak spatřil na temném nebi stín. Policejní letoun odstartoval.

Ron neměl možnost určit jeho kurz. Bzučení motorů se vzdalovalo, až úplně ztichlo.

Ron se vrátil k čekajícímu Pallovi.

„Odletěli, že?" zeptal se Rall.

„Ano, právě přemýšlím, co to mělo znamenat." ' /

Rall se podrbal na hlavě. Bylo to typické gesto Pozemšťanů. Ron se podivoval.

„To může znamenat jenom to, že nemocného někde tady vysadili," tvrdil Rall.

„Nejenom to," odporoval Rall. „Může to taky znamenat, že museli přistát kvůli závadě na letounu, opravit ji a teď letěli dál."

„Ne, to ne," zavrtěl Rall hlavou. „Jak to můžete vědět?" Rall učinil netrpělivé gesto.

„Ach, k čertu s tou maškarádou," zabručel.

A pak Ron užasle sledoval, jak si Rall sahá do úst^něco vytahuje a zahazuje. Pak mluvil úplně jiným hlasem.

„Já to prostě vím, Rone," vysvětloval. „Tam vzadu je objekt. Viděl jsem ho jednou z velké výšky, ale..."

Ron překvapeně ustoupil o krok. Tenhle hlas dobře znal a celou dobu si přál, aby jeho majitel stál po jeho boku.

Plukovník Nike Quinto si s ním zahrál. Neposlal ho na Lepso samotného. „Larry, ty starej gaunere," zvolal radostně.

^ -*- ^

„Klídek," zabručel Larry RandalL „Nejdřív musím odstranit to, co mi nalepili na obličej, pak už budu zase vypadat jako kapitán Randall." , • , , Ron měl na jazyku spoustu otázek, ale nedaly se vyslovit všechny najednou.

„Co je to za objekt?" chtěl aspoň vědět.

Flotila mi dala letecké snímky," vysvětloval Larry. „Tady nablízku je komplex budov, o kterém na Zanitonu nikdo neví. Nevědí, kdo je postavil, kdo tam bydlí a kde vlastně jsou. A ještě hůř: na Zanitonu vůbec nikdo neví o jejich existenci."

Ron se zašklebil a přikývl.

„Jasně, můj taxikář mi říkal, že poušť Sukkussum je neprobádaná."

„Tomu věř," klidně odvětil Larry. „Každopádně jsem si jistej, Že tam policisti vyložili toho nemocnýho a pak odletěli." »,Hm," zabručel Ron, „takže to vypadá, že se tam budeme muset porozhlídnout."

^ ^ ^

" O půl hodiny později byli na místě. Leželi pod ochranou hřbetu duny a dívali se přes její hřeben. Dole pod nimi se táhla šedivá zeď od severu k jihu a za ní stál komplex malých a větších budov/Mely tvary kostek, kvádrů, pyramid a kuželů.

Architektonicky to bylo docela pohledné. Ron v duchu uvažoval, které z bytostí, jez bydlely na Lepsu, tu postavily tohle městečko a proč.

Nikde mezi budovami však žádnou bytost neviděl. Pomalu svítalo.

Blížili se k budově, která stála nejblíže. Měla tvar kostky. Byla bez oken. Stěny jako by byly vytesány z kamene, ale nikde žádné dveře.

„ Obešli tu kostku a pak v ní hasli jakousi spáru. Ron za ni vší silou zabral, i když Larry kroutil hlavou, nicméně ve spáře byly dveře a ty povolily. Uvolnily vstup do temné, vlhké a zapáchající místnosti.

Ron svíral v ruce zbraň, kterou ukořistil mezi Skokany. Larry uskočil stranou. Z temnoty uvnitř se ozval syčivý, chraplavý zvuk. Ron čekal. Měl pocit, že se v temnotě za dveřmi cosi pohnulo. Vteřiny ubíhaly a pak viděl, že se nezmýlil.

Cosi vylézalo ven.

Vypadalo to jako hubená bílá hůl. A pak přišel šok: byla to lidská noha. Ron se přinutil zachovat klid. Počkal, až se ta ubohá bytost vyplazí. Stálo ho hodně námahy podívat se na nemocného. Muž, který náhle zestárl v jídelně, byl proti této ubohé kreatuře dokonalým obrazem kypícího zdraví. Tohle byla jenom kost a kůže.

Ron se sklonil. Přiložil ucho k bezbarvým rtům ubožáka, který z posledních sil anglicky říkal: „Budu vám sloužit, pánové!"

„Odvahu, příteli," uklidňoval ho Ron. „Dostaneme tě odtud. Jak ses sem dostal?" ;

„Budu vám sloužit...," chraptela bytost. Pak už ubožák neměl sílu a hlava mu klesla do písku.

„Rychle dál," zamumlal stísněně Ron. „Snad najdeme někoho, kdo je trochu silnější." Mlčky kráčeli dál. Ron dumal o smyslu slov, která ta bytost
říkala. Komu chtěl ubožák sloužit? Kdo byli jeho pánové? Ron si to už začínal vysvětlovat různě. Napadl ho i náboženský

fanatismus.

Ale tím by se nic nevysvětlilo. Přistoupili k další budově, také kostce, a znovu ji otevřeli.

Tentokrát zažili překvapení. Ze dveří se vykulil kousek materiálu ve tvaru kostky a zastavil se jim před nohama. Ron na to překvapené zíral. Vzal kostku do ruky. Byla lehká a prázdná. Otočil jí a objevil rozbité okno.

Tohle byla smutná stopa, protože jaký osud mohl potkat Machraampera, který tady na Lepsu přisel o svoji ochranu? Pouze

smrt. Ale Ron neměl Čas na dlouhé přemýšlení, protože odněkud se ozval dunivý zvuk gongu. ' Oba muži sebou trhli. Larry pokrčil rameny. „Nevím, co to je. Jako by to přicházelo přímo odněkud ze

žerné."

Ron sklouzl pohledem k velké pyramidě, Jejíž špice se tyčila nad ostatními budovami. Larry překvapením vyjekl.

Na špici pyramidy stála postava, která z jejich pohledu vypadala malinká. Ta postava se pohybovala. Vypadalo to, jako by se uklánela na všechny strany. Ron najednou pochopil, že měl se svou domněnkou pravdu: tohle město, těžce nemocní v kamenitých chatrčích, ta postava nahoře na pyramidě - to všechno bylo součástí nějakého kultu. Na pyramidě musel být kazatel. Nebo jeden z těch, kterým polomrtvý Pozemšťan vpředu sliboval, že jim bude navždy sloužit.

Tahle myšlenka Rona rozzlobila.

„Honem, támhle tudy," křikl na Larryho. „Musíme toho lajdáka chytit.

Oběhli nejbližší kostku a spěchali mezi malými budovami

k pyramidě. Čím více se k pyramidě blížili, tím zřetelněji slyšeli, že postava nahoře zpívá.

Na každé ze stran pyramidy bylo umístěno Široké schodiště. Ron tasil zbraň a rozběhl se po jednom z nich vzhůru. Lany za ním cosi křičel, ale Ron ho neslyšel. Viděl jenom třpytivé oděv zpívající bytosti, která se v tu chvíli překvapeně zarazila a dokonce přestala zpívat.

„Slez dolů!" ječel Ron. „Slez dolů a zodpovídej se za své hrúzyplné Činy!"

Spěchal nahoru, aniž by počkal, zda je ta bytost ochotna uposlechnout jeho rozkaz. Ke špici pyramidy mu zbývalo jenom několik schodů, snad deset nebo dvanáct. Každou chvíli měl *být* nahoře a pak...

Pak!

Ron před sebou na pár vteřin spatřil obličej bytosti, toho kazatele. Byla to zlostí'a námahou stažená tvář. Ron už měl pocit, že se toho muže musí dotknout.

V tu chvíli zazněl druhý úder gongu. A Ron Landry se najednou ocitl úplně někde jinde.

^ A ^

Všude kolem'něj se ozývaly strašidelné zvuky všeho druhu.

Zdálo se mu, že to s ním háže na všechny strany a cítil se příšerně.

Mozek se bránil přemýšlení. Bylo mu příšerné, marně se snažil rozpoznat, kde je a co se to s ním odehrává. Nebyl tam žádný vzduch, nebylo tam nic. Čeho by se mohl dotknout.

Ocitl se v jakémsi beztelesném stavu, který si neuměl vysvětlit.

Vtom v mozku zachytil útržky cizí myšlenky.

„Posmíval ses Baallolovi... Zemřeš nejošklivější smrtí! Posmíval si se Baallolovi..."

Ron nevěděl, co nebo kdo je Baallol. Nezajímalo ho to. 36

I když ho vsak cekala nejošklivější smrt ze všech, chtěl, aby to co nejrychleji skončilo. Především aby přestal ten neskutečný řev. Ale nezdálo se, že by se jeho přání dočkalo splnění. Rév naopak sílil. Objevovaly se další myšlenky. „.. .nezabijete... vy ho nezabijete, vy fanatici.,. narazili jste na mocnějšího..-!"

Ron zbystřil. Jisté, byly to jenom jakési myšlenky, a myšlenky přece nemají hlas. Ovšem najednou měl pocit, že poznává hlas. Zdálo se mu, že ví, kdo to tam mluví nebo myslí. Kdosi bojoval o jeho život. O jeho život! A on sám? Vznášel se v nicotě, bez odporu, a nepřál si nic jiného, než aby tato muka co nejdříve skončila.

V duchu se vzpamatovával. Začínal se bát o svůj život. Bránil se osudu, který mu chtěly vnutit cizí, barbarské síly. Pomáhal tomu, kdo bojoval o jeho život

Kolem něj se to začínalo uklidňovat. Řev slábl. Pak ještě zachytil cizí myšlenku:

„Vidíte... nedokážete to... já jsem vítěz... zatracen ať je Ba-allol..."

Pak najednou nastal klid. Ron měl pocit, že se řítí kamsi do hlubiny. Taky se někam řítil, protože tvrdě a bolestivě dopadl.

Skulil se a zastavil se.

Otevřel oči. Oslňovaly ho paprsky horkého slunce. Přímo před sebou viděl hranu kamenného kvádru. Schodiště! Ležel na schodišti pyramidy!

Poklekl a rozhlédl se. Spatřil cosi třpytivého. Byl to kazatelův oděv. Kazatel ležel napříč schodiště, kousek od Rona. Hlavu mel podivné nakloněnou a oči vytřeštěné a skelnaté.

Byl mrtev, o tom nebylo pochyb. Ron se podíval vedle a spatřil jiného kazatele, který ležel bez hnutí o kousek dál a byl ' také mrtev. O pár schodů níž ležel další. Čtvrtý kazatel zůstal dole pod schodištěm v křečovité pozici.

Ron se chytil za hlavu. Co se to tu stalo?

Hledal Larryho. Ve stínu malé Čtvercové budovy spatřil cosi, co se hýbalo. Hmátl po' zbrani - a zjistil, že už ji nemá. Musel ji někde ztratit.

Stín se objevil ve světle a Ron spatní štíhlou postavu Larryho Randalla.

Larry na něj tázavě pohlédl.

„Co to bylo?"

„Co bylo co?" zeptal se Ron.

„Ten divnej prostor, to pohazování, ty hlasy..." Ron vytřeštil oči.

„Ty taky?"

Larry přikývl.

„Viděl jsem tě utíkat jako posedlýho po schodech nahoru. Volal jsem na tebe, abys zůstal dole. Nahoře na pyramidě se objevilo pár těch bláznů. Nevypadali, že by klidně přihlíželi a poslouchali tvý názory. Chtěl jsem tě varovat, ale neslysels mě. A pak... pak to začalo... a někdo nás zachraňoval..."

Pořád se díval na Rona, jako by od něj očekával nějaké vysvětlení. Ale Ron jenom řekl: „Jdeme zpátky."

Otočili se beze slov a opustili město.

Cestou zpátky ke kluzáku mlčeli a přemýšleli o tom, co právě zažili. Bylo jim jasné, že kazatelé Baallolu proti nim použili parapsychické zbraně. Nevěděli, co to bylo, ale bylo to hrozné.

Pak se před nimi vynořil kluzák. Unaveně sjeli po poslední duně k nemu-

Ron se náhle zastavil a chytil Larryho za rameno. Taxík byl prázdny! Gerard Lobson zmizel.

„Ten pitomec!" zlostně zvolal Larry. „Kam tady v poušti mohl utéct?"

Hledali jeho stopy, ale vítr je mezitím zavál. Vtom zaslechli divné škrábání. Otočili se a zjistili, že Gerard Lobson leze z díry v písku, do které se před nimi ukryl.

Gerard se šklebil. Tato situace se mu líbila. Šklebil se a posmíval se jim. Ale co bylo nejhorší, držel v ruce malý smrtící paprskomet
a mířil na ne.

Byla to hloupá situace. Gerard se musel mít na pozoru před oběma muži, kteří byli také ozbrojení. Zaváhal. Nemohl uspět.

Ovšem na druhou stranu stál jenom patnáct metrů od taxíku. Dostatečné daleko pro bezpečný výstřel, mohl je tudíž držet v Šachu, aby mu neuletěli. Larry a Ron se neviděli. Larry zmizel za kluzákem a schoval se tam. Gerard by pravděpodobně protestoval, kdyby se Larry pohnul.

„Teď se hezky společné vrátíme na Zaníthon," oznamoval Gerard. „Vy dva na předních sedadlech, já vzadu. Já s paprskometem, vy beze zbraní."

V tu chvíli se Larry pohnul. Gerard na něj namířil a zařval:

„Stát!"

Larry poslechl.

„Stejně jsme tam chtěli letět," poznamenal Ron. „Co má tohle divadlo znamenat?"

„Poletíme tam, kam budu chtít já," řekl Gerard.

„A kam to bude?" „K mým přátelům. Budou mi vděční, až vás odevzdám..."

„Ke Skokanům, co?" posmíval se Ron. Byl to zásah do Černého. „Jak to víte?" vyhrkl Gerard.

Ron se zasmál. „Lobsone, vy jste mi navyprávěl tolik lží, že jsem si musel myslet svoje. Příště lžete lip. Skokani chovali vůči mně podezření od chvíle, co jsem s EPHRAIMEM přistál na Lepsu. Nasadili vás na mě. Dobrá, dostal jste nás. Smím se na něco zeptat?"

Gerard se cítil být vítězem. *Přikývl* a vyzval Rona: „Klidně
'

„Vaši přátelé Skokani se napíchli na vědem' hyperkomu v Pozemské obchodní misi, že?" Gerard přikývl.

„A touhle cestou pak vysílal svou zprávu Zuglert, Že?" „Pokud vím, tak ano, ale nebylo to z budovy mise. Připojili jsme se, ale naše vysílačka je kvůli pohodlí umístěna v obchodním zastoupení Skokanů. Zuglert odtud mluvil ve chvíli, kdy jsme mu nevěnovali příliš pozornosti." „Jak se tam dostal?"

„Když jsem odešel z jeho kanceláře, sebral poslední síly a opustil kancelář, aby hledal něčí pomoc."

„Okamžíček," přerušil ho Ron. „Měl ve své kanceláři video-fon, proč tedy nepoužil ten?"

Gerard pokrčil rameny.

„To já nevím. Pravděpodobně považoval tu svou záležitost za tak důležitou, že ji nechtěl svěřit nikomu, kdo by mohl jeho videofbn odposlouchávat. Asi Šel rovnou za hyperkomovým spojením, když opustil svou kancelář. Ovšem to podceňoval Skokany. Hned ho objevili a zajali ho. Sice stačil na FLORIDU něco odvysílat, ovšem nic podstatného prozradit nemohl."

Ron přikývl.

„Řekněte mi ještě, proč jsou nemocní umísťováni sem na poušť? Co s nimi kazatelé Baallolu dělají?" Gerard zbledl.

„To já nevím," zašeptal. „Jejich jméno už nevyslovujte. Baalloije neskutečně silná mocnost.'"

„Dobrá," chladně odpověděl Larry. „Takže nic nevíte?"

Podíval se na Gerarda.

, „Ale já něco vím," dodal. „Jste feťák... Jenom proto spolupracujete se Skokany. To, co potřebujete, sice nestojí mnoho peněz, ale vy žádné peníze nemáte. Pro jste Šel k Zuglertovi.

Chtěl jste ho vydírat, anebo z něj nějakým jiným způsobem vytáhnout peníze. Ale Zuglert znal vaši pověst a věděl, co po něm chcete. Možná, že jste ke Skokanům přešel dobrovolně. Každopádně vám museli dát dostatek vaší drogy, kterou jste
tak nutně potřeboval. Proto je také posloucháte. Pár loků toho likérku s fialovou
etiketou a jste spokojený."

Gerard na něj zíral. Jako ve snu ustoupil o krok; Chtěl něco říct, ale slova mu nepřešla přes rty.

V tu chvíli Larry vystřelil. Ron se přikrčil, aby uskočil stranou, kdyby Larry nezasáhl.

Ale Larry namířil dobře. Žhavý paprsek zasáhl Gerarda do pravého ramene. Zařval bolestí, otočil se a pustil přitom zbraň do písku. Padl tváří do duny a kroutil se a ječel. Bolest v rameni ho připravila o poslední zbytky sebeovládání.

Ron k němu pomalu vykročil. Chytil ho za zdravé rameno a postavil ho na nohy.

„Teď poletíme zpátky na Zanithon," řekl, „a vy dostanete svůj likér i bez Skokanů."

^ ^ ^

L .

Zpáteční let proběhl bez problémů. Gerard Lobson získal to, po čem toužil, a Larry přitom musel konstatovat, že zmíněná droga, které se říkalo liquitiv, je k dostání všude na Lepsu v obchodech. Patřila k normálním likérům a jako by vůbec nikdo neviděl nebezpečí, které ukrývala.

Gerard byl jako proměněný. O návratu ke Skokanům nechtěl ani slyšet. Snad i proto, že mu Ron koupil větší zásobu liqui-tivu, aby ho vybavil na delší čas - a aby měl vzorky pro pozemské analytiky. Gerard dokonce souhlasil, že při nejbližší příležitosti podstoupí léčbu na Zemi. Po požití likéru byl překvapivě aktivní a pro všechno nadšený.

Ron mezitím odvysílal zakódovanou zprávu pro Nike Quin-

ta. Zatímco Čekal na odpověď, zúčastnil se plánovaného rozhovoru s inspektorem Nearym z Pozemské obchodní mise. Neary by] velmi překvapen, že jedno z jeho hypervedení je napojeno na Skokany

Brzy vsak nalezli místo, kde to Skokani provedli, a od té chvíle už měli Skokani ohledně odposlouchávání obchodní mise smůlu.

Od Nearyho se Ron také dozvěděl, že liquitiv přišel do obchodů na Lepsu zhruba před dvanácti lety. Ale teprve před několika měsíci si našel cestu k široké veřejnosti. Takříkajíc přes noc se obrat v prodeji tohoto likéru zestonásobil. S tím snad také souvisela poznámka taxikáře Rona. Před několika měsíci se Lepso zničehonic zbláznilo. Obyvatelé, kteří dříve jezdili auty pomalu, měli najednou naspěch.

Kromě toho bylo zjištěno, že zhruba osmačtyřicet Pozemš- ' ťanů, registrovaných na Lepsu, za několik posledních měsíců zmizelo. Nebylo pochyb, že se zdržují v městečku kazatelů Baallolu. Ron Landry však odhadoval počet obyvatel tohoto městečka na několik tisíc, když předpokládal, že každá malá budova skrývá nejméně tři osoby. Znamenalo to, že nebezpečnému likéru padli za oběť i příslušníci jiných národů a civilizací.

Nearyho vyšetřování nebylo ještě ukončeno, když Ron dostal ze Země rozkaz, aby se s Larrym Randallem okamžitě vrátili. Opouštěl Obchodní misi na Lepsu s podezřením, že mezi Jejími úředníky vládne příliš velká aktivita a spěch. Ale s Nearym o tom nepromluvil.

^ A ^

V přijímací hale jeho hotelu stála blonďatá Araukaneranka opět v recepci. Ron věděl jenom tolik, že jí křivdil, když si myslel, Že spolupracuje se Skokany. Liquitiv byl jenom jedním z mnoha nápojů, které mu přinesla. Kromě toho

byl velkou módou. Téměř nikdo nevěděl, že se jedná o drogu. Usmál se na ni, když ji míjel.

V pokoji našel Larryho Randalla a Gerarda Lobsona.

Všechno jim vysvětlil a nakonec řekl: „To znamená, že ti-quitiv musí mít dvojí účinek."

Larry zpozorněl.

„Jak to myslíš?"

„Dávej pozor! Armin Zuglert byl sportovec, urostlý muž. Nikdo na něm nepoznal, že je závislý na liquitivu. Zničehonic se mu zkazilo zdraví a on najednou vypadal jako živá mrt-i
vola. Proč?" „Protože už nedostal žádný liquitiv," odpověděl Larry rychle
a přesvědčeně.

Ron na něj ukázal prstem.

„Chyba! Liquitiv je všude k dostání. Zuglert měl peníze. Věděl, co potřebuje. Proč by jednoduše nevstal a nešel si koupit novou láhev, když mu došla zásoba? Ne, v tom to není. Kromě toho, že liquitiv Činí spotřebitele závislými, má po určitém čase pravidelného požívám ještě další účinek: mění bytosti, které si na něj zvykly, v živé mrtvoly." ' Larry zapřemýšlel. Pak přikývl.
, .

„Myslím si, že bychom se dozvěděli mnohem víc, kdybychom se porozhlédli po městečku kazatelů."

Ron vstal a přešel k oknu.

„Zdá se mi, že právě proto nás plukovník volá domů. Vsadíme se, že si tam nebudeme mít čas ani odpočinout?"

Vtom si Ron něčeho všiml. Prudce se otočil a sledoval, jak se uprostřed místnosti mihotá vzduch a jak materializuje velká krychle s oknem ze silného skla, za kterým se pohybuje zelená, hustá tekutina.

Ron se rychle vzpamatoval z překvapení.

„Jsem potěšen. Že tě znovu vidím."

„Ano," odpověděl hlas z krychle. „Přisel jsem se s tebou rozloučit."

„Vracíš se zpět do Machraampu?"

„Ano. Chci ti poděkovat. Nalezl jsi stopu našeho ztraceného bratra."

„Smutnou stopu."

„Na tom už nic nezměníme. Když jsem tě žádal, aby ses po něm podíval, věděl jsem, že už ho nezachráníme." „Jak to?" překvapeně se zeptal Ron.

„Jinak bych s ním musel navázat kontakt," odpověděl Machraamper. Udržoval jsem s tebou kontakt a když ses dostal do nebezpečí venku na poušti, trochu jsem ti pomohl. Tušil jsem, že už mu nebude pomoci, ale chtěl jsem mít jistotu."

Nastala krátká pauza.

„Vrátím se do Machraampu,'*' přidala cizí bytost smutně. „A jméno našeho bratra s velkým smutkem zapomeneme." „Díky za pomoc," řekl Ron. „Bez tebe bych byl ztracen."

„o, to neříkej," bránil se Machraamper. „Máš silného ducha." Ron přemýšlel, co by ještě řekl. „Když dovolíš, jednoho dne bych tě rád navštívil."

„Jsi kdykoli vítán," odpověděla cizí bytost, „Ty i tví přátelé."

^ A ^

O pár dní později vysvětloval plukovník Nike Quinto: „V aféře na Lepsu sehrávají kazatelé kultu Baallol důležitou úlohu. Kult Baallol sehrál v dějinách Pozemšťanů důležitou roli už zhruba před šedesáti lety. Na Jmperátora arkonjdské říše byl spáchán atentát. Atlanovi ukradli aktivátor buněk a chtěli ho přinutit, aby abdikoval. Atentát vzešel od kazatelů Baallolu. U jednoho z nich byl přístroj nalezen. Kazatelé Baallolu jsou

velice schopní mutanti s neuvěřitelnou rozmanitostí druhů parapsychických sil. Nikdo z našich pozemských mutantů před nimi neobstojí. Velice jednoduše jsou schopni absorbovat jeho vlastní schopnosti a použít je proti němu. Díky tomuto efektu se jim také říkalo Antiové.

Je nám známo, že Antiové vybudovali po celé Mléčné dráze hustou síť kultovních míst. Ovšem nejsou nám jasné ani jejich cíle, ani podstata jejích kultu.

Dále je známo, že to jsou šikovní obchodníci. Není divu, že se spojili se Skokany... Zvláště když jsou očividně schopni dodávat Skokanům určité zboží. S kazately Baallolu byli spatřeni i vesmírní lékaři Arasové.

Takže na Lepsu se pustili do nových obchodů. Skokani pravděpodobně dodávají liquitiv. Arasové ho vyrábějí a Antiové využívají jeho účinků u polomrtvých feťáků, které policie na Lepsu vyhledává a odváží do jejich městečka v poušti. Tolik, pánové, mé posouzení situace. Naším úkolem nyní bude, abychom zabránili rozšíření této drogy po Galaxii a především v oblasti vlivu Pozemšťanů. Naši analytici si se vzorky tohoto likéru zatím nevědí příliš rady. Potřebují jako studijní objekty oběti drogy. Takže vy, se vrátíte na Lepso a vysvobodíte z pouštního městečka pokud možno co nejvíc zajatců. Jste ochotni to udělat?" Ron se otřásl. Vzpomínal si na všechno, co se mu v poušti přihodilo, když se poprvé snažil proniknout do kláštera. Na vlastní kůži poznal sílu Antiů.

Chvíli o tom přemýšlel -„Příliš nadšený nejsem, plukovníku," odpověděl nakonec.

„Ovšem na druhou stranu si myslím, Že co se jednou načne, to by měl Člověk dokončit." Nike Quinto spokojeně přikývl.

„Odpovězte mi ale ještě na jednu otázku," pokračoval Ron.

Nike Quinto zvedl hlavu.

„Slyšel jsem, že o celou tu záležitost má velký zájem Pěny Rhodan osobně. Je to pravda?"

Quinto si pohrával s perem.

„Je to prosté," řekl nakonec. „Na Zemi se objevily znaky podivné aktivity. Zdá se, že lenoši pomalu vymírají. Vypadá to tak, jako by liquitiv našel cestu už i sem."

^ ^ ^

Několik chodců sledovalo urostlého muže, který vysel na ulici a potácel se jako opilý- Ještě pořád to byl vysoký, silný muž, ale cosi jako by mu vzalo sílu z těla. Kolena se mu třásla a ruce se chvěly. Tvář měl propadlou. Přes vystouplé lícní kosti se napínala nažloutlá kůže.

Nebylo zcela jasné, kam ten muž chce. Nemocnice by'pro něj byla tím nejlepším, ale nejbližší špitál ležel přímo v opačném směru.

Jednomu z chodců se ho zželelo a vydal se k němu. Chtěl mu vysvětlit, kam má jít pro pomoc, ale sotva udělal tři kroky, uslyšel nad hlavou vytí policejní sirény. Překvapeně se zastavil a zvedl oči. Spatřil policejní kluzák, který rychle přilétal a přistál několik metrů od nemocného. Nemocný muž se policistům nebránil a nechal se bez odporu naložit. Kluzák se potom vznesl nad střechy města a zmizel. To bylo všechno.

Muž, který chtěl nemocmému poradit, se otočil a Šel dál. ^ A

^

O necelou hodinu později vyložili policisté nemocného muže na poušti. Nemocný pořádně nevěděl, co se s ním děje. Náhle se ocitl uvnitř nějaké budovy ve tmě. Chvíli tak ležel a čekal, až si oči zvyknou na tmu, pak je otevřel a zjistil, že kro

mě něj tam jsou ještě Čtyři lidé, a že jim je podobně špatně jako jemu. Nehýbali se a neprojevovali o něj zájem.

Očividně čekali, že se bude chovat stejné,

Ovsem on to neudělal. Vstal a obcházel ležící. Všiml si jakési jejich reakce. Sledovali ho a divili se, Že někdo, kdo vypadá stejně nemocně jako oni, může být takhle Čilý.

Dva z nich se dokonce pokusili posadit. Kašlali a ztěžka přitom dýchali, ale dokázali to.

Nový příchozí na ne kývl - jak se zdálo, spokojeně. Poměrně energickým hlasem řekl: „Takže máte ještě aspoň tolik sil, abyste mohli být zvědaví. To je dobře. Protože za několik dní budeme potřebovat muže, kteří se mohou hýbat. Jste Pozemšťané?"

Ti dva přikývli. I dva ležící učinili slabá souhlasná gesta.

Jeden z nich chtěl něco říct, ale muž mávl rukou.

„Nemluvit, dokud to nebude bezpodmínečně nutné. Šetrte si síly!"

Potom se představil.

„Přicházím přímo ze Země, abych vám pomohl," vysvětloval. „Jsem major Pozemské bezpečnostní služby. Mé jméno je Ron Landry."

^ A ^

Několik hodin se prospal, pak ho probudilo zadunění gongu. Překvapeně se obrátil na bok. Na několik vteřin vedle sebe viděl starého nemocného muže, ale pak se místo něj objevil jiný obrázek. Rozlehlá hala, jenom matně osvícená a nezáří-zená. Stáli tam tři kazatelé v třpytivých róbách a dívali se na
Rona.

Ron neměl kupodivu dojem, že by byl v té hale. Byl přesvědčen, že nadále leží v kamenném domku a že se mu hala s kazateli jenom zdá.

Kazatelé začali náhle mluvit. Ron viděl, že nepohybují rty, ale slyšel jejich hlasy a rozuměl jejich slovům.

„Buď potěšen, jsi vyvolený, abys sloužil věčné pravdě a jejím strážcům."

Ron překvapené zíral.

„Ale tvá víra vyžaduje poslušnost," oznamoval jeden z kazatelů. „Není žádného poznání bez poslušnosti. Od této chvíle budeš poslušný, nebo..."

Dál nemluvil. Ron pocítil žhavou, pichlavou bolest, která se mu zažírala do celého těla. Chtěl křičet, ale protože se v hale nenacházel tělesné, neměl ústa a křičet nemohl.

Chápal důvod této demonstrace síly. Každý, kdo nedá najevo dostatečnou pokoru, bude cítit bolest.

Pomyslel si: za těchto okolností budu pochopitelně poslušný.

Tri kazatelé jeho myšlenku zachytili.

„Nejsou Žádné podmínky," odpověděl první a Ron pocítil, že bolest sílí.„Budeš sloužit pravdě bezpodmínečně... A nám, kdo jsme jejími strážci."

Ron se kroutil. Netušil, co mu to provádějí, ale bylo to hrozné. Bolest se nedala lokalizovat. Připadalo mu, jako by celé tělo bylo naplněno bolestí a trápením.

„Ano, poslechnu," pomyslel si Ron.

Bolest ustoupila. Hlas kazatelů sílil.

„Cvič se v pokoře! Jenom pokorným se otevírá pravda! Vrať se zpět na své místo!"

Ron otevřel oči. Očekával, že znovu uvidí tvář nemocného, ale kamenná podlaha byla prázdná. Otočil se na záda a spat-/ ril před sebou klečet jednoho ze svých Čtyř druhů. „Panebože, to bylo dlouhé," hlesl ten muž. Ron se podíval na hodinky a zjistil, že v hale strávil nejméně tri hodiny. Ostatní mu vysvětlovali, že to je velice neobvyklé. Před ním nebyl nikdo „pryč" déle než půldruhé hodiny. Ron zbystřil. Že by si kazatelé všimli, Že je jiný?

Musel s touto možností počítat. Bylo velmi pravděpodobné, že silně parapsychicky nadaní kazatelé Baallolu dokázali rozlišovat různé lidi.

Ron se podle toho zachoval.

Celý den jenom ležel a nehýbal se. Třikrát během dne se uvnitř chatrče objevilo pět misek s šedivou kaší. Ronovi spo-luzajatci se na ně hladově vrhli. Misky přišly jako by samy od sebe, nebo jako by byly přineseny neviditelným.

Ron necítil hlad. Musel se k jídlu nutit. Ale vyprázdnil misku stejně pečlivě jako ostatní. Cítil, že ho ta kaše zbavila hladu i žízně. Potom misky zmizely.

Teprve v podvečer se Ron vydal na pátrací cestu. Prohledal několik kamenných domků v okolí. Bez výjimky v nich bydleli nepozemští obyvatelé. Většinou to byli příslušníci národů, zkolonizovaných Arkonem, ale i několik Swoonů a nehu-manoidních zajatců.

V další z chatrčí klesl na kolena a zašeptal do temné místnosti: „Nike Quinto má velký břicho."

Za pár vteřin přišla tichá odpověď.

„...a jenom sedmnáct vlasů na hlavě!"

Uvnitř se kdosi pohnul. Ron poznal jednoho z pěti mužů, kterého společně s ním poslal Nike Quinto na Lepso.

„Všechno v pořádku, pane," hlásil.

„Co víte o ostatních?"

„Lester a Harrings přišli včas. Jinak nevím nic."

„Dobrá. Je v téhle chatrči Zuglert?"

„Ano, pane. Je dokonce poměrně aktivní."

„V pořádku. Musím s ním mluvit."

Vlezl do chatrče.

„Vy jste major Landry?" zeptal se další muž.

Ron přikývl.

„Já jsem Armin Zuglert. Vím o vašem plánu a chci vám po-děkovat. Bude důležité; abych se vrátil na Zemi."

Ron přikývl.

„Nebyl to můj plán," odpověděl. „Nemusí také vyjít. Ale pro jistotu mi řeknete, co víte. Jeden z nás by mohl projít."

Zuglert souhlasil. Začal vyprávět, jak se před mnoha lety zabýval liquitivem. Měl pocit, že objevil, že tento likér obsahuje rostlinné látky, omlazující ducha i tkáň. Společně se svým asistentem Hugherem tento likér pili a Zuglert se na něm stal závislý. Hugher pak brzy beze stop zmizel. Zuglert netušil, jestli na něj liquitiv bude mít další účinky, ale pochyboval o tom.

Nicméně věnoval se tomuto tématu dál, sledoval všechny jemu dostupné případy a dělal si záznamy o jejich závislostí - na liquitivu. Podstatnou Část svých záznamů odesílal do jednoho ze sejfů ve své bance na Zemi. Ze Zuglertovy zprávy bylo zřejmé, že od počátku závislosti až ke zhroucení celého těla uplynulo dvanáct let a čtyři měsíce. Ovšem Zuglert při studiu symptomů požívání liquitivu několikrát na delší dobu přerušil. Na základě své vlastní zkušeností tvrdil, že nikdo nevydrží bez liquitivu déle než šest dní. Pak se začínají objevovat typické projevy únavy a duševního rozpadu.

Zavzpomínal i na svého starého spolupracovníka Edmonta Hughera a řekl, že jeho fotografii má pořád u sebe. „To on mi poprvé přinesl liquitiv," řekl. „Doktor Hugher..."

Ron natáhl ruku.

„Tu fotku mi dejte," požadoval. „Mám pocit, jako by ten váš Hugher nebyl tak docela nevinný."

Zuglert poslechl, Ron se potom rozloučil a opustil jeho chatrč.

^ ^ ^

Ve velínu křižníku FLORIDA se kapitán Larry Randall podíval na hodinky. Velitel lodi Dick Kindson přikývl. „Už je Čas?"

Larry kývl.

„Jdeme na to."

Dick Kindson se zamračeně podíval na arkonidskou loď, která na monitorech FLORIDY vypadala jako černá díra v moři hvězd. „Nemám pntom extra dobrý pocit," zamumlal.

Larry mávl rukou.

„Dokud bude váš stroj neustále obsazen a připraven na příjem, Dicku, nemůže se nic stát. Ledaže by dorazilo méně lidí, než očekáváme." Dick Kindson se zamračil. „Stejně vám budu držet oba palce." Larry mu poděkoval. Pak přešel k interkomu a svolal lidi, kteří s ním měli přestoupit na arkonidskou loď.

O půl hodiny později se robotská loď s novou organickou posádkou uvolnila od FLORIDY a namířila si to s velkým zrychlením k planetě Lepso.

^ A ^

Příštího rána se Ron znovu ocitl v mohutné hale tváří v tvář třem kazatelům, a ti mu vysvětlovali, že poslušnost vůči kultu Baallol spočívá především v tom, Že nikdy neopustí město v poušti.

Toto vysvětlení mu bylo předáváno s téměř hypnotickou přesvědčující silou.

Ron byl přesvědčen, že zesláblý duch nemocných takovému ovlivňování snadno podlehne.

Ron si uvědomoval. Že Antiové nechtějí, aby výsledky jejich Činů vyšly na veřejnost. Polomrtví zajatci nesměli opouštět město. Na druhou stranu však město muselo vypadat jako sídlo kultu, a ne jako vězení. Toto poznání Rona Landryho rozzlobilo. A byla to nakonec právě zlost, která ho prozradila.

^ A ^

Protože nikdo z nemocných už neměl dost síly, aby se zlobil. Kazatelé zaregistrovali silné nepřátelské impulzy a od té chvíle jejich původce pečlivě sledovali.

Ron Landry byl ještě téhož dne přiveden k další instrukční hodině a tentokrát mu kazatelé připravili léčku. Jeden z nich řekl: „Jednoho dne Všechny světy uznají naši roli. A všichni pánové planet, pánové velkých říší, se před námi budou klanět a budou šťastni, když nám budou smět políbit nohy"

Na tomto miste Ron Landry udělal rozhodující chybu. Takové žvásty nedokázal poslouchat, aniž by si o nich udělal vlastní názor.

V duchu si právě říkal: „Spíš vám nafackují, než aby vám líbali nohy!"

Kazatelé chvíli mlčeli. Pak jeden z nich zvolal: „Tento muž je zrádce! Zabte ho!"

Ron ustoupil. Na okamžik zapomněl, ž& se v hale vznáší bez těla.

Steny haly podél něj klouzaly. Připadalo mu to, Že se o-pravdu pohybuje, přestože neměl žádné nohy, po kterých by mohl jít. Kazatelé byli stále menší a on se od nich vzdaloval.

Křičeli a mávali rukama: „Zadržte ho! Nesmí uniknout! Je to zrádce, musí zemřít!"

Ron se chvíli divil, že mu jeho útěk vychází tak snadno. Netušil, Že kazatele dokáže přemoci pouhou myšlenkou, že nechce zemřít.

^ ^ ^

Opustil halu velkou branou. Před halou objevil kruhovité náměstí, ze kterého vedly uličky do všech možných směrů. *

Hlasy kazatelů tichly. Ron triumfoval. Když mizely jejich hlasy, znamenalo to, že kazatelé ztráceli moc nad jeho myslí.

Rozhodl se pro uličku Či chodbu, protože to celé bylo zastřešené, směrem doprava. Chodba byla naplněna podivným šerem, které Ronovi neumožňovalo rozpoznávat podrobnosti. Viděl jenom daleko před sebe na světelný bod, který mohl být denním světlem. Pohyboval se k němu a snažil se o to co nejrychleji.

Urazil zhruba polovinu trasy, když ucítil, že se za ním někdo nachází. V tom vzrušení si hlasů kazatelů nevšímal. „Tam vpředu v chodbě," křičel kdosi. „Uteče nám, jestli si nepospíšíte." „Neuteče nám," uklidňoval ho jiný hlas. „Můžeme přece vyvolat oheň pravdy." „Ano, ale vyčerpá to všechny naše síly." „Tiše, hlupáku. Chceš mu všechno prozradit?" Pak opět nastalo ticho. Ron věděl, že je stále ještě pronásledován.

^ ^ ^

Padesát kilometrů nad povrchem planety Lepso se arkonidská robotská loď zastavila. Zaměřovač oznamoval, že se nacházejí přesně nad místem, kde měli podle plánu být-

^ ^ ^

Když Ron dospěl na konec chodby, pochopil, že to byl omyl. Tohle nebyl Žádný východ. Neocitl se na denním světle. Byl najednou v moři žlutého, jako by tělesného světla, ve kterém mohl plavat jako ve vodě.

Obracel se na všechny strany, směřoval kam Jen to Šlo, ale všude bylo jenom to žluté světlo.

Jedinou změnou, kterou zpozoroval, bylo, že žluté světlo[3] ztrácelo na jasnosti a rudlo. Cítil, jak se ho ze všech stran]

zmocňuje teplo. Rozhlížel se a videi rozšklebené tváře, které l na něj zíraly skrz slábnoucí světlo. •

Vyvolali oheň pravdy - ať už to bylo, co to bylo!

Ron se nadále choval klidně. Cítil, že se začíná potit. Bylo to zvláštní - neměl tělo a potil se.

Šklebící se tváře kolem něj nemizely. Bez hnutí se vznášely ve světle a připomínaly ďábly. Ron zase slyšel hlasy: „Dívejte se, jak se kroutí. Je zajatcem ohně! Poslední pravda potrestá každého!"

A jiný ječel; „Bude se tak vést všem, kdo se budou posmívat Baallolu!"

Horko začínalo byt nesnesitelné. Světlo kolem Rona nabíralo žhavou rudou barvu. Navíc se mu v hlavě začaly plést myšlenky. Netušil, kde je. Stále silněji získával dojem, že všechny ty bolestí jsou vysloveně fyzické. Dokonce ho svědila pleť a pot mu stékal do očí. Kroutil se a svíjel. Mel jedno

jediné přání - moci se podrbat všude tam, kde ho to svědilo...

Začal křičet.

^ A ^

Larry Randall se soustředil na přistání a nakonec s lodí dosedl do písku pouště.

Nebylo to měkké přistání. Stalo se tak záměrně, aby agenti v pouštním městečku poznali, že přišel okamžik činů.

^-^ ^

Agenti Nikeho Quinta byli vytrénováni k samostatnému jednám, Slyšeli vytí přistávající lodi a pocítili, jak se zachvěla země, když loď dosedla. Každý z nich popadl dva z nejslab-

sích nemocných a vyvlekl je z domků ven na poušť směrem k obrovskému mračnu zvířeného prachu a písku. Ostatní nemocní, odkázaní na své vlastní síly, se ploužili či plazili za nimi.

Kdyby necítili silnou naději na záchranu, nedokázali by se hnout.

Probíhalo to podle plánu. Mračno prachu zahalovalo robot-skou loď ještě ve chvíli, kdy poslední z osmačtyřiceti nemocných vstoupil na palubu křižmku. Hned za vchodem byl umístěn transmiter. Nemocní do něj vstupovali a v následujícím okamžiku byla klec opět prázdná. Nemocní mizeli.

Larry sledoval na monitoru, jak mračno prachu zvolna klesá. Už rozpoznával vrchol nejvyšší pyramidy a Ron Landry pořád ještě chyběl!

-^ -^ ^

Ron potřeboval ještě drahnou chvíli aby pochopil, že šklebící se obličeje mizejí a že proto může jasněji přemýšlet. Také už nebylo takové teplo.

Divil se tomu. Něco se stalo. Kazatelé o něj ztráceli zájem. Už nebyl tak důležitý?

Co odlákalo jejich pozornost? To nevěděl, ale cítil, jak se mu ulevuje. Znovu plaval mořem světla. Věděl, že má několik úkolů. Především najít své tělo.

Jako kdyby samotné toto uvědomění stačilo k zázraku.

Svět kolem něj se začínal měnit. Ron nechápavě zíral jak světlo mizí a jak se objevují obrysy malých kostek a kuželů, ve kterých bydleli nemocní.

A pak měl najednou ruce, kterými se mohl opřít o stěnu a vztyčit se na nohy, jež už byly skutečné. Nad sebou viděl malý světlý otvor a najednou si uvědomil, že je opět ve svém kamenném příbytku.

Vrátil se do těla! Bleskurychle se postavil na nohy. Rozhlédl se.

5

Jeho čtyři spoluzajatci byli pryč. To dokazovalo, že mezi-J tím došlo k druhé části akce. Když vyběhl ven ze srubu, spatřili klesající mračno prachu. Rozběhl se k němu.

Bylo nádherné běžet opět po vlastních nohou.

^ ^ ^

Jakmile Ron Landry zmizel v transmiteru, nad střechami městečka v poušti zazněly údery gongů. Kazatelé Baallolu zkoumali nebezpečí, které je náhle ohrozilo. Někteří z nich se dokonce vydali na cestu z městečka, aby si prohlédli cizí loď zblízka.

Uvědomovali si, že zmizela část jejich zajatců. Domnívali se, že s tím n|iá cizí loď něco společného, a Že uprchlíci budou na její palubě. Považovali za lehký úkol znovu pochytat zajatce, ať s tím byl velitel lodi srozuměn nebo ne.

-Ale to se mýlili. Když vstoupili na palubu, našli tam jenom velitele a několik jeho mužů, kteří opravovali poruchy způsobené prudkým přistáním. Po uprchlících ani stopy.

Kapitán nenamítal nic proti tomu, aby se porozhlédli po palubě lodi.

Kazatelé žádné uprchlíky nenašli. Když jim pak velitel lodi slíbil, že za dvě hodiny odletí, opustili 'palubu kříž-niku.

Dodržel slovo. Ještě než uplynula lhůta, loď se zvedla do vzduchu a zmizela směrem na jihovýchod.

^ -*- ^

..Ne," vysvětloval Nike Quinto rozhodným hlasem, „vaše zážitky vám zatím ještě nikdo nedokáže vysvětlit."

Před ním seděli Ron Landry a Larry Randall.

„Jsou věci," dodal Nike QuÍnto, „do kterých věda Pozemšťanů stále ještě nevidí. Jisté víte, že pro mimořádné schopnosti našich mutantů také ještě nemáme žádné vysvětlení. Nu, kazatelé Baallolu jsou ze stejného soudku, jenomže disponují mnohem větší rozmanitostí nadání než příslušníci sluneční Jednotky mutantů. Na vysvětlení si budete muset ještě chvíli počkat, majore. Řekl bych tak tři sta nebo Čtyři sta let."

Ron odpověděl s tichým úsměvem.

„No dobrá," rezignoval. „Každopádně to za to stálo. Prožil jsem si své. Oddělení duše a těla je tedy věc, to vám povím."

Nike Quinto mávl rukou.

„Umím si představit, že jste se necítil dvakrái dobře, když vás uvrhli do ohně pravdy."

Ron přikývl. „Nejvyšší místa mě pověřila, abych vám vyslovil uznání Administrátora," pokračoval plukovník. „Cistě náhodou jsme objevili záležitost, která se rychle rozšiřuje. Zdá se, že liquitiv je počátkem mocného kompletu proti Sluneční říši. Jak jsem řekl - zdá se. Nic přesného ještě nevíme. Ale vysvobodili jsme osmačtyřicet k smrti odsouzených zajatců z pařátů kazatelů Baallolu a narazili jsme na důležitou stopu."

Ron se uvelebil v křesle.

„Díky za uznámí. Jsem si vědom, že jsme vysvobodili osmačtyřicet Pozemšťanů, ale o žádné stopě nic nevím. Můžete mi to, prosím, vysvětlit?" Nike Quinto se zašklebil, ,,Aha, vy ještě nic nevíte," zachichotal se. „Vzpomínáte si na fotografii, kterou vám dal Armin Zuglert?"

„Jistě, přirozeně."

„Představuje muže, *který* Zuglertovi poprvé přinesl liqui^ tiv?" - , „Ano."
„Ten muž se vydával za doktora Edmunda Hughera?" „Ano, to souhlasí," odpověděl Ron Landry. :, „Nu, takže to je ta stopa," vysvětloval Nike. „Tu vaši fotografii si prohlédli na patřičných místech. Víte, kdo na ní i je?" . :
Ron zavrtěl hlavou. „Ne, pane, nemám tušení."
Nike Quinto vychutnával napětí, které svými slovy vyvolal. „Je to," řekl pomalu, „bezesporu Thomas Cardif, Administrátorův syn..." ,